

A dark, moody portrait of a man with long, wavy hair and a beard, looking slightly downwards and to the side. He is wearing a dark, textured jacket. The background is dark and out of focus.

JAK

SLOVENIAN
BOOK
AGENCY

Sample
translation

MILAN KLEČ
I'm Just Looking
Short prose

Milan Kleč

I'm Just Looking

Short prose

Sample translation

Original title: *Samo gledam*

Uredila / Edited by

Tanja Petrič

Korektura / Proofreading

Jason Blake, Kristina Sluga

Založila in izdala Javna agencija za knjigo Republike Slovenije, Metelkova 2b, 1000 Ljubljana
Zanjo Aleš Novak, direktor

Issued and published by Slovenian Book Agency, Metelkova 2b, 1000 Ljubljana

Aleš Novak, Director

Fotografija na naslovnici / Cover photograph

Borut Krajnc

Grafično oblikovanje in prelom / Technical editing and layout

Marko Prah

Tisk / Print

Grafex, d. o. o.

Naklada / Print run

200 izvodov / 200 copies

Darilna publikacija / Gift edition

© Nosilci avtorskih pravic so avtorji / prevajalci sami, če ni navedeno drugače.

© The authors/translators are the copyright holders of the text, unless stated otherwise.

Ljubljana, 2017

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6(048.4)

KLEČ, Milan

I'm just looking : short prose : sample translation / Milan Kleč. -

Ljubljana : Javna agencija za knjigo Republike Slovenije = Slovenian Book Agency, 2017

Prevod dela: Samo gledam

ISBN 978-961-94184-0-6

289145344

Table of Contents

Milan Kleč: About the author and his work 2
Samo gledam (excerpt in Slovenian) 7

Translations

Belarusian (Translated by Inesa Kuryan) 12
English (Translated by Olivia Hellewell) 18
German (Translated by Urška Brodar and Tamara Kerschbaumer) 23
Hungarian (Translated by Gergely Bakonyi) 33
Lithuanian (Translated by Gabija Kiaušaitė) 38
Macedonian (Translated by Darko Spasov) 43
Russian (Translated by Nadežda Starikova) 48
Serbian (Translated by Dragana Bojanić Tijardović and Jelena Dedeić) 53

List of Translators 64

Co-financing Publications of Slovenian Authors in Foreign Languages 68

Milan Kleč

Milan Kleč is a poet, a playwright, but above all an original writer who focuses on fantasy, the absurd, and the grotesque. Born in Ljubljana in 1954, he taught there for a certain time after graduating from grammar school, before taking up writing. Kleč has published more than forty books of poetry and prose, as well as plays, and

Photo: Borut Krajnc

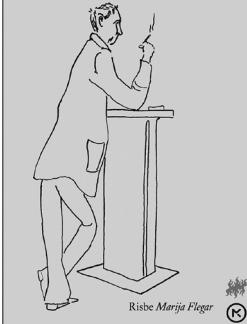
radio plays for children. His works have been translated into English, German, Italian, French, Russian, and Serbian. He has received the Golden Bird Award (1982), the Seven Secretaries of SKOJ Award (1989), the Zupančič Award (1989), and the highest national award, the Prešeren Fund Prize for Literature (2006).

Marija Flegar

The painter Mary Flegar, born in 1968, finished her master's studies at the Academy of Fine Arts in Ljubljana. In addition to many group exhibitions, she has had solo exhibitions in, among other galleries, Loterija, Žula, Equrna and in the "Milko Bambič" Gallery. The art historian and

art critic Tatjana Pregl Kobe wrote of her work: "The painter is always anew, through the hazy dreamily pervasive atmosphere, endeavouring to capture the small stimuli that branch out from a selected place." Flegar has, with exceptional sensibility, tried her hand at book illustration.

Risbe Marija Flegar

Book Information

© Mladinska knjiga založba, d. d.,
Ljubljana 2007

Title: *Samo gledam*

I'm Just Looking

Genre: short prose

Illustrations: Marija Flegar

Year of publication: 2007

Binding: softcover

Dimensions: 22 x 14 cm

No. of pages: 87

ISBN: 978-86-11-17819-6

Publisher: Mladinska knjiga, Slovenska 29,
1000 Ljubljana, Slovenia
www.mladinska.com/publishing

Key words

short prose, sketches, anecdotes, minimalism

Foreign rights

Mr Milan Kleč: milan.klec@gmail.com

About the Book

Mary Flegar and Milan Kleč come together primarily on the stylistic level: in *I'm Just Looking*, they unveil to readers an array of artistic and literary sketches. The sketches, drawn in a few basic lines, generally divide into two different interpretations of the same space or event, which sometimes meet, sometimes diverge, but at the same time each sketch in its minimalism harbours an inexhaustible charge, a story in miniature. At least for Kleč we can confirm that this book is a unicum in his poetics to date: not only that in it he

takes, for the first time, a "step back," and turns himself into an observer who doesn't place himself and only himself in the foreground; rather, his linguistic games are so well honed that he has erased the strict border between poetry and prose, creating impressive, multi-faceted literary fragments that are sculpted to the last detail. We can comprehend these fragments as autonomous formations, although the watchful reader will not fail to notice the cohesive thread that unites them into an integral whole.

Tina Kozin, from the book's cover

Marija Flegar's sketches came into my hands, and I was enthused by them. It's true, of course, that her sketches are without words. In not even a single case did the texts come first, it was always the sketches. Sketches are a good thing. We can take them, but we can also immediately

leave them. You can find them ok, or not. And that's precisely what I wanted. To equip them with words and to do with them what exists in the "play" of painting, which unfortunately in recent times, in my view, is lost only within itself.

Milan Kleč, interview, *Bukla*

Media Reactions

Also in this book Milan Kleč is [...] a student erotomaniac, which is why he also uses the male characters, who, truth be told, are predominant in this voyeuristic game, for experiencing and expressing love stimuli and universal defeats. The hunter is ever on the lookout, watching out for the effects of the impressions that

he gives off; he deals assiduously with his Casanova-esque transformation, assesses and always descends on short excursions into rather carefully poeticized observations. The old tomcat is not yet tired out from the hunt, although he perhaps senses that his years call for a subterfuge or a detour more.

Mare Cestnik, *Ampak*

If we had to place *I'm Just Looking* (how precisely that banal phrase overlaps with Kleč's viewpoint and aesthetic attitude!) into the writer's oeuvre, we would have to say that Kleč's latest prose is coupled with his early poetry. However, since we don't

have to do that, we can blithely determine that this is a type of carefully crafted and thoughtfully timed literature which has once again pulled Kleč along. He just writes, the rest is beyond his purview.

Peter Kolšek, *Delo*

The quickly-drawn sketches of passers-by from the marketplace, accompanied by his hypothetical stories, have a free and relaxing effect, and they hint naturally at the long-forgotten joy of being inquisitive. The writer, who does not like marketplaces, and

the painter, who loves them, have immortalized one of the few, increasingly scarce places in this world where a crowd has an entirely leisurely effect, relaxing rather than irritating us.

Lucija Stepančič, *Dnevnik*

Samo gledam

(ODLOMEK)

»Smrt nima nobene teže!« je pravkar sklenil.

Kar dolgo je okleval, da jo je sploh poklidal, kurbo. Je pač rad sanjaril, če se lahko tako skromno izrazim. Poznam takšna stanja in takšno odlašanje.

Oglas si je zapomnil, tudi jaz bi si ga.

Sem 23 letna vroča rdečelaska, iščem par za uresničitev svojih skritih želja. Če sta za stvar, me hitro pokličita.

Tolikokrat so se mu zvrstile ponujene vrstice po vedno bolj razgreti glavi, da bi morda lahko zamudil, vendar se to ni pripetilo.

Prišla je, vroča rdečelaska. Pa ne bi podrobnosti, ko je bila začudena, da ga je zalotila samega. Prav tako mu je hitela razlagati, ampak kot da bi jo učil govoriti.

Tako se je počutil pri najbolj opolzkih gibih. Naj kriči, kako ji je lahko žal, njegovi partnerici, da je ni zraven. Vedno bolj opolzka sta bila, vedno bolj je kričala in pritrjevala, da je tisti njegovi ženski lahko resnično žal.

Vse do viška sta skupaj vzdihovala, seveda vedno bolj, besede tega pač ne znajo podčrtati ali kako bi rekeli, ko pa se je bližal vrhunec, spet neumna beseda, ker je bilo vse prav to, ga je nagovorila, če je njegova žena ali kaj naj bi bilo tisto, kar naj bi bilo par, umrla.

»Ne, ne, celo nikakor!« je hitel govoriti, seveda pa ni mogel reči, da je ravno obratno.

»Potem je pa res neumna!« je slišal ječanje in še kako prekledo se je strinjal in se obenem odločil, da jo bo poklidal.

Poklidal jo je in ji vse zaupal, celo vroča rdečelasko ji je dal na telefon, ki ji je hitela govoriti nekaj v tem smislu, seveda s svojim jezikom, potem ji je spet vzel slušalko in še sam dodal par opazk, in lahko rečem le še to, da se mu je prvič pripetilo, da mu žena ni vrgla dol slušalke.

Kako je razposajen. Po drugi strani pa ves polomljen. Kar na smeh mu gre, kako je bil minuli dan pijan, ampak nikakor ni slabo z njim. Pravkar je telefoniral prijatelju, ki skupnemu prijatelju oddaja stanovanje. Nič ne bi rekli drugega o nobenem, sila pa se je razburil, ko je videl, kako umazan se je prebudil. S koncem spomina je razbral, kako je na obisku padel po stopnicah. In seveda je zaradi tega polomljen in tudi umazan, toda vsaj umazanijo bi se dalo preprečiti, in prav to je kričal prijatelju, ki je skupnemu oddajal stanovanje. Naj vendarle opravi nadzor in naj poskrbi, da bodo stanovanje, ki ga oddaja, vsaj čistili.

Njegove besede bi bile zapletene:

»Ko sem hodil po pesku, sta se pri vhodu pogovarjala moška v havajskih srajcah in prav takšna ženska z nekakšno starinsko frizuro. Pa kaj potem, ker se ji je zelo podala. Kdo bi vedel, kaj sta govorila. Oba pa sta bila naslonjena na steno zabaviščnega parka. Lahko bi ji rekel kar obzidje. Malo naprej sem zagledal kletko, v kateri je bil pes. Takšen ves suh je bil, bolj kost in koža, in ko sem se mu približal, sem lahko videl, kako s tačkami premika nekakšne stopnice, ki bi bile brez njega gotovo tiste tekoče. Kdo bi vedel za podrobnosti. Niti zmenil se ni zame. Kot da bi ne imel dovolj prostora v kletki, ki je bila ravno prav velika zanj. Segala je od njegovega repa do glave. Pustila sva se na miru. Takoj za njim, bolje rečeno, za ovinkom sem zagledal naslednji vhod v zabaviščni park.«

Tale ne more umiti matere z obraza.

Vidim jo v postelji, seveda mater. Nepremična je kot na fotografiji. Pa ni je pokrila in tako vsako jutro. Pokrita, nepokrita, le na pol, pa gola. Res bi se morala ukvarjati s fotografijo.

Seveda, toda najraje bi ji oddal opozorilo.

Nekaj podobnega sem že videl. Risbe mrtvih mačkov. Opremljene z datumom rojstva in smrti, hočem reči, da bo morala v vsakem primeru paziti na plesen, ki se rada nabira med prsti.

S kotom trga se meni:

»Tudi mamuta bi morda lahko izrisal. Pa ne le to, če bi mi ga uspelo, če bi mi uspelo izvesti tistih nekaj potez, potem bi se znašel obenem tudi v čisto

drugem svetu, za kar se je bilo že vredno potruditi, čeprav nisem vedel, kaj je imel z drugimi svetovi opravka majhen fantič v kratkih hlačah in majici s kratkimi rokavi, kaj drugega o njem se pa sploh nisem upal razmišljati. Trudil sem se.«

Na primer:

»Iz nje boste vzeli drugi cilinder, potem pa si zavrtite tistega iz grobnice.«

Od kod otroku takšne besede? To je prvo vprašanje, ker nekaj mi je bilo povsem jasno. To ni bila otroška govorica, kar pa je takoj obvezno že drug nesporazum. Pa ne govorim tega, kaj pa vem, ampak da bi bilo kaj pretirano postavljen na glavo. Saj je zvenelo, prav dobro je zvenelo, čeprav meni bolj nekje iz zelo oddaljenega spomina, pri dečku pa je bilo postavljen točno v sredino glave.

»Pojdite h grobnici in vtaknite ključ v klobuk,« in takoj zatem: »Prava kartica je vijolična, od vodnjaka pa vodijo štiri poti.«

To so bili trenutki, ko so ga bolj zaposlovale, ali kako bi rekел, njegove oči.

V nasprotnem kotu trga bi kričal:

»Klicala vas bo mama!«

Pa komu bi to govoril? Koga bo klicala mama? Moja mama!? Ne vem, zakaj sem se vznemiril, ampak kako bi lahko mene klicala mama, če sem ravno pred par dnevi padel v zadrego in sem bil deležen bratovega očitka, ko sva podpisala neke papirje in se je izkazalo, da sem se zmotil vsaj za pet let pri datumu njene smrti.

Poln pričakovanj je.

Očala, ki jih nosi, so bila priložena pornografski reviji.

Utrudljiv je bil že zven prsi. Tisti ‚pib‘, ki kar ni prenehal. Omenjal je sosede in tisto nejeverno obračanje za njim, sčasoma pa so se navdušili in kot da bi začeli tudi sami preizkušati. Najprej so se oglasile prsi sosedе, pa druge in tako naprej, da je blok začelo kar dvigovati. Če bi ga gledal od daleč, bi bil morda kresnica. Spet si je moral zavihati rokave. Zvonil je, jim zlepa ali zgrda oddajal poljube na prsi, jih neusmiljeno ugašal, res je hotel imeti mir, nastal pa je vik in krik in zbudila se je sirena, ko je bil že pred novo delovno zmago, še par, dva bi moral ugasniti, tisti ‚pib‘ pa je prekašal vse. Kot da bi se vsi zbrali v eni ženski, kar pa je bila drzna misel, da ne rečem pohotna, zvok je razbiral, ga nazadnje določil, nag je pohitel pred blok, zagledal je žensko v uniformi, planil je nanjo, ji raztrgal uniformo, ji spravil na svetlo prsi, čeprav je bila tema, ampak ugasni-

ti jih ni mogel, in šele ko so ga odpeljali z marico, je ugotovil, da je bila sirena pač tista policijska.

Tej se vidi, da še teče na zmenek. Včasih je tako hitra, da pride dan dva prezgodaj.

In kako to vidim?

Ja, jaz vidim seveda tudi sonce, ki se je spotaknilo in telebnilo par metrov prej.

Ali je tisto pri njem sploš bila postelja ali pa so bila le gosja jajca?

Ničesar ne bi videl, četudi bi imel očala, če se že nekaj sučemo okrog njih. Bolje bi rekel, da se same okrog sebe.

Prijateljica je bila hudo besna, pa mu je odlomila okvir, potem si je rekel, če ga je lahko ona, zakaj si tega ne bi smel dovoliti tudi sam.

Odlomil ga je in našel recept, kako se ohladijo prepiri.

Vedno je na prstkih. Seveda tudi če sedi. Ona pač hodi po svojih pljučih.

Ima me, da bi izdal barvo njenih oblačil.

Njeni boki so rumeni.

Tale je tik pred tem, da bi v nebo izklesal letnico trga.

V žepu ima fotografijo pesmi.

Kot kozolec je, čeprav je bela hiša, po kateri lahko pleza.

Zima je že na kolenih.

Tudi na trgu sedi v devetem nadstropju. To je gotovo zaradi tega, ker njegova mati ne zapusti drugega nadstropja.

Nezadovoljen je, ker se mu zdi, da se mu je prvič pripetilo in bi moral kakšno misel celo razvejati.

»Tržnica je obiskala tržnico,« ga je sprele telo.

Ni bil zadovoljen, saj se je takoj vprašal:

»So tudi na njej ljudje?!«

V kakšnem drugem jeziku bi lahko predstavljal kepo, ki je padla iz aviona. Seveda se na ta način pojavi več jezikov, kot jih trenutno obstaja.

Milan Kleč: *Samo gledam*. Mladinska knjiga: Ljubljana 2007, p. 70–79.

© Mladinska knjiga založba, d. d., Ljubljana 2007

Я ТОЛЬКІ НАЗІРАЮ

(фрагмент)

Translated by Inesa Kuryan
Contact of the translator: plucha@mail.ru

“Ці пан, ці прапаў”, – сказануў ён, калі надумаўся. Ён даволі доўга, ёш твой клёш, пераконваў сябе, каб нарэштце ёй пазваніць. Яна пачала ўжо, скажам сціпла, з’яўляцца ў ягоных сненнях, во да чаго дайшло. І я, дарэчы, неаднойчы так мучыўся ў сумневах ды адцягваў час.

Абвестку ён вывучыў напамяць, я таксама такую абвестку запомніў бы сходу:

“Дваццацірохгадовая рыжая бестыя шукае пару кахранкаў, каб ажыццяўіць свае патаемныя жаданні. Калі нашыя жаданні аднолькавыя, як мага хутчэй тэлефануіце да мяне дзеля супольнай пацехі”.

Гэтыя радкі ён паўтараў у сваёй палкай фантазіі столькі разоў, што яны выраслі ў вялікі стос прывабных абязанак, таму ён, можа, і доўга падыходзіў да рашэння, але чаму трэба было адбыцца, адбылося.

Карацей кажучы, аднойчы тая рыжая бестыя перад ім з’явілася. Не будзем лезці ў падрабязнасці, як яе здзівіла, што ён чакаў яе адзін-сам, без пары. Яна хутка пачала яму тлумачыць, пра што ёй вялося, але выглядала так, быццам яна вучылася размаўляць, а ён быў яе настаўнікам.

Сітуацыя была настолькі няёмкая, што ён адчуваў сябе ідыётам. Надумаў сказаць, як ягонай другой палоўцы шкада, што яна не змагла прыйсці. Гэта іх яшчэ больш пераняло, дзяяўчына яшчэ больш пачала заўышаць голас, ён жа ўвесь час падтаківаў, маўляў ягонай партнёрцы, сапраўды, вельмі і вельмі шкада.

Яны пры гэтым вохкалі і цяжка ўздыхалі, усё грамчэй і часцей, слова, як тут сказаць, ім не заміналі, і калі іх узэмныя торганні, нешта я не тое кажу, калі яны ўжо амаль канчалі, зноў дурное слова лезе, карацей кажу-

чы, калі яны ў сотны раз пагадзіліся з тым, што вельмі шкада, тая рыжая ляпнула, ці выпадкова ягоная жонка не памерла?

“Не, не, канешне, яна не памерла!” – паспяшаў ён адказаць, хоць у ягоным разуменні акурат гэта і адбылося з ягонай жонкай.

“Ну, тады яна чыста дурніца!” – пачуў ён спачуванне, і, чорт яго дзяры, ён не мог з гэтым не пагадзіцца, таму на месцы вырашыў, што зараз пазвоніць да жонкі.

Ён набраў яе і ўсё ёй распавёў, потым, адпаведна, перадаў слухаўку рыжай бестыі, а тая яшчэ нешта паспяшалася жонцы патлумачыць, прычым сваім асаблівымі словамі, пазней ён выхапіў слухаўку і яшчэ сам зрабіў некаторыя заўвагі, і, я вам скажу, – ягоная жонка ўпершыню не кінула слухаўку ў адказ.

Ён цалкам задаволены і гаманкі. З другога боку – увесь нейкі пакоцаны. Ажно смех яго бярэ, што ён учора напіўся, а сёння нават башка не баліць. Праўда, учора ён званіў сябруку, а той паведаміў, што вырашыў здаць супольнаму іх знаёмцу кватэрку. Ён бы нічога не казаў ані пра першага, ані пра другога, калі б не заўважыў, што абудзіўся ў выбруджанай вопратцы. Вось на гэта ён салідна раззлаваўся. Рэшткамі памяці ён узгадаў, што пасля адведак сябрука зляцёў уніз па сходках. Дык вось чаму ён такі быў пакоцаны ды брудны. Ну во, з гэтым усім брудам разабраўся, узгадаў нават, як крыкнуў таму сябруку, які іх супольніку здае кватэрку, што цяпер яму ўсё ясна. Хай зараз забяспечвае кантроль, каб той, каго ён пусціць, рабіў у кватэры хоць які парадак.

Ён плёў нешта няўцямнае:

“Калі я хадзіў па пяску, пры ўваходзе стаялі і размаўлялі два мужчыны ў гавайскіх кашулях і яшчэ падобная да іх жанчына з нямоднай прычохай. Але гэта не істотна, яна ёй прынамсі была да твару. Халера яго ведае, пра што тыя двое размаўлялі. Абодва падпіралі сцяну лунапарку. Не сцяну, а агароджу такую. Трохі далей я заўважыў клетку, у якой сядзеў сабака. Нейкі худы, адна скура і косці. І калі я наблізіўся да клеткі, дык пабачыў, як сабака лапамі суне па сходках. А тыя сходкі, як я разгледзеў, былі рухомыя, нібы эскалатар. Ды хай яго, падрабязнасцяў не памятаю. Сабака на мяне не звяртаў увагі. Яму быццам было мала месца ў клетцы, даволі, аднак, вялікай. З хвастом і галавой ён туды цалкам змяшчаўся. Мы адзін аднога не чапалі. А за ім, больш дакладна, за паваротам, я заўважыў яшчэ адзін уваход у лунапарк”.

А гэтаму ўвесь час маці сніцца.

Бачу, як яна ляжыць у ложку, маці мая. Нерухомая, як на здымку. Ляжыць, не накрываеца нават, і гэта кожнай раніцы. Часам накрытая, а часам не, прыхінутая чымсьці трохі, фактычна голая. Ёй трэба было, відаць, быць мадэлькай.

Канешне, тады б я больш звяртаў на яе ўвагу.

Нешта падобнае я ўжо бачыў. Сілуэты памерлых котак¹. З падпісанымі датамі нараджэння і смерці. Думаю, што гэта да хваробы сніцца, трэба, каб яна часцей мыла руکі, бо плесень часта збіраеца ў далочках між пальцамі.

У закутку базарнай плошчы можна пачуць:

“Я мог бы і маманта намаляваць. Справа не ў тым, ці атрымаўся б ён у мяне. Справа ў тым, каб правесці лініі і апінуцца адразу ў іншай прасторы. Дзеля гэтага варта было старацца. Хоць цяжка зразумець, як такі маленькі хлопчык у шортах і футбольцы нешта разумеў пра іншую прастору, я пра гэта тады асабліва не думаў. Я толькі намагаўся”.

Ці, да прыкладу, я мог сказаць:

“Выцягніце з яе другі цыліндар, пасля ж крутаніце той, што з саркафагу”.

Адкуль дзіцё ведала такія слова? Вось пытанне. Бо я ж у гэтым неяк цяміў. Гэта ж не дзіцячая гаворка. Непаразуменне адрымліваеца. Не тое, каб я ўпэўнены, бо я дакладна не ведаю, аднак такое складаеца ўражанне, што свет тады існаваў дагары нагамі. Але ж гэта прамаўлялася і дзіцю гучала цалкам нармалёва, хоць для мяне гэта цяпер далёкі ўспамін, але хлопцам я дакладна ўспрымаў усё дагары галавой.

“Падыдзіце да саркафагу і ўстаўце ключ у капялюш”. І адразу пасля гэтага: “Патрэбная вам картка мае фіялетавы колер, ад вадзянога млына вядуць чатыры шляхі”.

Гэта былі імгненні, калі ён найбольш натхняўся, можа, нават не столькі ён сам, колькі ягоныя вочы.

З супрацьлеглага боку базару нехта крыкнуў:

“Маці вашая прасіла перазваніць”.

¹ згадка пра папулярны матыў творчасці вядомай славенскай скульптаркі-экспрэсіяністкі Карлы Булавец Мрак (1895 – 1957).

Каму прызначаўся гэты крык? Чыя маці прасіла перазваніць? Мая?!
Мяне прынамсі гэтыя слова страсянулі. Бо я ж не магу цяпер перазваніць
маці, але во неяк на днях нешта на мяне найшло, аж сорам бярэ і нават
брат папракнүў, бо мы з ім афармлялі пэўныя дакументы, і атрымалася,
што я забыўся на дату матчынай смерці, а яшчэ і пяці год не прайшло.

Ён мae прыемнае пачуццё, што нарэшце пабачыць тое, што сабе ўяўляў.

Да парнаграфічнага часопісу на „граціс“ акурат прыкладаліся аку-
ляры, якія яму падыходзяць па дыёптраях.

Жаночыя грудзі яму гучалі, і гэта жахліва перашкаджала. Неперарыўна
вакол прарабівалася „п-i-i-p“. Ён узгадваў суседак, як яны з цікавасцю на яго
паварочвалі галаву, а потым ім нават гэта стала падабацца, быццам яны
самі чулі гэты гук. Першыя адзваліся грудзі бліжэйшай суседкі, потым
далейшай, потым загучаў амаль увесы шматпавярховік. Ён фактычна
адчуваў сябе гудлівай мухай над высокім домам. Трэба было нешта з гэ-
тым рабіць. Ён і званіў суседкам, і па-доброму, і па-ўсялякаму раздаваў ім
пацалункі па грудзях, не надта цырымоніяўся, толькі б выключыць гэты
гук. Яму перш за ўсё жадалася, каб ўсё сціхла, супакоілася, а ў адказ чуўся
яшчэ мацнейшы грудзёвы крык і лямант, пакуль аднойчы наогул нава-
колле завыла як сірэна. Справа была амаль скончана, і яшчэ парачку груд-
зей яму засталося выключыць, а тут на яго галаву новы „п-i-i-p“, які
заглушаў усе папярэднія. Быццам усе гукі сканцэнтраваліся ў адной жан-
чыне, на што яго напоўніла смелая, калі не сказаць адчайная і пахабная
думка: выбегчы на распіраочы яго гук галяком. Ён палётаў па падворку
шматпавярховіка, пабачыў жанчыну ў паліцэйскай форме, накінуўся на
яе, разарваў мундур, выставіў яе грудзі на ўвесы белы свет, хоць на вуліцы
было ўжо ўтром, і колькі не спрабаваў, не мог іх адключыць. І толькі калі
яго ўціснулі ў каталажку ды павезлі, да яго дайшло, што гэта гудзелі не
грудзі, а вяртушка на машыне паліцыянтаў.

Ёй падаецца, што справа рухаецца ў бок зашлюбін. І так ёй часам хо-
чацца справу прыспешыць, што яна прыходзіць дзянёк-другі раней, чым
мы дамовіліся.

Ну, што я магу на тое сказаць?

Так, гэта нагадвае з'яўленне сонца, толькі яно неяк ўзышло, спатыкну-
лася і грымнулася наўпрост перад мaim носам.

Што гэта было – посцілка ці нейкае гняздо з гусінымі яйкамі?

Акуляры яго не ратуюць. Ёсць яны, ці не, ён і так нічога не бачыць. Яшчэ шукаць іх паўсюль трэба. Складаецца ўражанне, што шарыш па круже вакол сябе самога.

Аднойчы ягоная сяброўка раззлавалася і адламала яму дужку ад акуляраў, а ён сказаў тады, што калі яна так спаганяе злосць, дык і ён адломіць дужку.

Адламаў другую дужку. І адразу на дзіва адлягло. Вось і ўся яму ка-рысьць ад акуляраў.

Яна заўсёды на дыбачках, нават калі сядзіць. У яе ж пяткі адпавядаюць за стан лёгкіх – як яна можа па іх таптацца.

Яна жадае, каб я памятаў, якога колеру была яе вопратка, калі мы сустракаліся.

Бакі ў яе дакладна былі цялеснага колеру.

Яшчэ трохі і ён складзе оду базарнай плошчы ў гадавіну свайго ата-барвання на ёй.

У кішэні ён носіць фотку з вершам.

Ён гатовы жыць без даху над галавой, хоць і ёсць белы дамок, па якім ён торгаўся б з кута ў кут.

Зіма ўжо скарылася.

Нават на базарнай плошчы ён шукае дзяявятага паверху. Прынцыпова таму, што ягоная маці ніколі не жадала жыць вышэй за другі паверх.

Ён не вельмі сабой задаволены, бо тут з нядаўна, і яму трэба развіваць нейкую ўласную думку.

“Прыйшоў базар на базар”, – атрымалася ў яго нешта такое.

Зноў ён быў сабой незадаволены, таму нібы адказаў сам сабе на пытанне:

“Дык тут, аказваецца, поўна людзей?!”

Ён не палез бы за словам у кішэню, каб апісаць кучу, што звалілася на яго з пралітаючага самалёту.

Вядома, такім чынам, колькасць існуючых моваў нечакана павялічыцца.

I'm Just Looking

(EXCERPT)

Translated by Olivia Hellewell

Contact of the translator: o.f.hellewell@gmail.com

“Death’s no big deal!” he decided, that very instant.

He hesitated for some time before even calling her in the first place, the whore. He just likes to daydream, if I can put it so modestly. I’m familiar with such states and such procrastination.

He remembered the advert, I would too.

*Hot 23 year-old redhead looking for couple to make her secret desires reality.
If interested call without delay.*

The lines of proposition scrolled around in his increasingly feverish head so many times that it could have made him late, but it didn’t come to that.

She arrived, the hot redhead. I wouldn’t want to go into details, but she was surprised to find him alone. She rushed to explain this to him, but it was as if he were instructing her how to speak.

That was how he felt during the most salacious movements. Just let her scream how she, his partner, might well be sorry not to be there with them. The pair behaved increasingly salaciously, she screamed and he agreed that yes, that woman of his really might be sorry.

They sighed together until they reached their peak, louder and louder, obviously – I mean how should I say – there are no words to underline that, but as he approached his climax – yet another stupid word because everything was a climax – she asked him if his wife or whoever it was that was supposed to make up the couple, had died.

“No, no, not at all!” he hurried to say, as obviously he couldn’t say that it was quite the opposite.

"Then she really is stupid!" he heard her groaning and he wholeheartedly agreed, and at the same time decided that he was going to call her.

He called her and confided in her about everything, even putting the hot redhead on the phone, who hurried to tell her something along those lines, in her own words of course, then he took back the receiver and added a couple of observations himself, and all I can say is, that it was the first time that his wife had ever stayed on the line.

He's so boisterous. But on the other hand he's utterly broken. He just finds it funny to think how plastered he was the day before, but there's absolutely nothing wrong with him. Just now he's called a friend who's letting a flat to a mutual friend. There's not much more to be said about either of them, he just really lost his temper when he saw the filthy state that he'd woken up in. From the depths of his memory he worked out that he'd fallen down the stairs whilst visiting. And of course he is also broken and dirty as a result, but at least the filth could have been prevented, and that's just what he shouted to his friend, the one who's letting the flat to a mutual friend. He ought to do an inspection and make sure that they at least clean up the flat he's letting out.

His words would have been jumbled:

"When I walked along the sand, two men in Hawaiian shirts stood at the entrance, chatting to a woman wearing the same, a woman with an old-fashioned hairdo. But so what, it really suited her. Who knows what the men were talking about. Both were leaning against the wall of the theme park. A rampart, you might call it. A little further ahead I caught sight of a cage with a dog inside. He was so thin, all skin and bones, and when I got closer I could see how he was moving some sort of steps with his paws, which probably would have kept moving round without him. Who could have known all the ins and outs? He didn't even notice me. As if he didn't have enough space in the cage, which was actually just his size. It extended from his head to his tail. We left each other in peace. Immediately after him, or rather, around the corner, I caught sight of the next entrance to another theme park."

This one can't wipe her mother from her face.

I see her in bed, the mother of course. She's motionless like a photo. But she hasn't been tucked in and that's how it is, every morning. Covered, uncovered, only half, then naked. She really ought to do photography.

Obviously, but I'd prefer to give her some warning.

I'd seen something similar before. Drawings of dead cats. Together with the dates of birth and death. What I'm trying to say, is that in any case she will have to watch out for the mould which likes to gather between the toes.

He's chatting to the corner of the square:

"Maybe I could draw a mammoth too. Not only that, if I could manage it, if I could manage to carry out those few strokes, then I'd find myself in a completely different world at the same time, something which was certainly worth a try, though I didn't know what business the small boy in shorts and t-shirt had with other worlds, and I didn't dare think another single thing about him. I tried."

For example:

"You're going to take out the second cylinder, then play the one from the vault."

Where does a child pick up those kind of words? That's my first question, because one thing was entirely clear to me. It wasn't a child's language, a fact which immediately causes a second misunderstanding. Well I'm not saying that, what do I know; it's not as if anything had been turned too alarmingly upside down. Because there was a ring to it, there really was a ring, though for me it rang from a very distant memory, whereas in the boy's case it was set right in the centre of his head.

"Go to the vault and put the key in the hat," and immediately after that: "The right card is the purple one, four roads lead out from the fountain."

Those were the moments when he was more occupied, if that's the right word, by his eyes.

In the opposite corner of the square, he might shout:

"Mum'll call you!"

But who would he be saying that to? Who is mum going to call? My mum?! I don't know why I got worked up, but how could my mum call me, if just a few days before I'd got into an embarrassing situation and was told off by my brother when we signed some papers and it turned out that I'd got the date of her death wrong by at least five years.

He's full of expectations.

The glasses that he's wearing came with a porn magazine.

Even the sound of the breasts was tiring. That 'peep' that just wouldn't stop. He mentioned the neighbours and the turning of heads in disbelief after him, but slowly they came round and it was as if they, too, were experimenting. At first the breasts of one neighbour rang out, then another's and so on, almost making the block of flats rise in the air. To look at the block from afar you'd think it was maybe a firefly. He had to roll up his sleeves once again. He rang their bells, by hook or by crook he planted kisses on their breasts, ruthlessly extinguishing them, he really wanted peace, but just as he was on the verge of a new working victory, with only a couple of pairs left to turn off, there was an outcry, the alarm was set off, and that 'peep' transcended everything. As if all the peeps had concentrated inside one woman – which was a daring thought, so as not to say lustful – he tried to work out the sound and, locating it at last, ran naked in front of the block, caught sight of a woman in uniform, launched upon her, tore her uniform, exposed her breasts to the light even though it was dark, but he couldn't turn it off, and only when they took him away in a patrol car did he establish that the siren had actually belonged to the police car.

You can tell by looking at her that she's still running to a date. Sometimes she's so fast that she arrives a day or two early.

And how do I see that?

Yeah, I see the sun too of course, which has tripped and tumbled a couple of metres ahead.

Was that at his place a bed at all, or was it merely goose eggs?

He would have seen nothing even if he'd had glasses – I'm just saying that because we've been circling around them. Or, more accurately, because they've been spinning in a circle.

His friend was raging and she broke his frame, then he said to himself, if she can do it, why shouldn't he be allowed to do it himself.

He broke it, and found the recipe for settling disputes.

She is always on tiptoes. Even if she sits down, of course. She simply walks on her lungs.

I feel like revealing the colour of her clothes.
Her hips are yellow.

That guy over there is just about to carve the date of the square in the sky.

He has a photograph of a poem in his pocket.
It looks like a hayrack, though it's a white house that he can climb on.
Winter is already on its knees.

Even in the square he sits on the ninth floor. That's surely because his mother won't leave the second floor.

He's dissatisfied because he feels that it is the first time it has happened to him, and that he might even have to elaborate on some thought or other.
It occurred to him: "The market went to market."
He was not satisfied, for he promptly wondered:
"Are there people there too?!"

In some other language I could picture a lump that fell from an aeroplane.
In this way, of course, more languages spring to mind than there currently exist.

Ich schaue nur

(AUSZUG)

Translated by Urška Brodar

Contact of the translator: urska_brodar@yahoo.co.uk

„Der Tod hat kein Gewicht!“ beschloss er gerade.

Er hat ziemlich lange gezögert, um sie überhaupt anzurufen, die Hure. Er schwärzte eben gerne, wenn ich das so bescheiden sagen darf. Ich kenne solche Gemütszustände und solches Hinauszögern.

Die Annonce hat er sich gemerkt, würde ich mir genauso.

Eine 23-jährige heiße Rothaarige sucht ein Pärchen, um ihre geheimen Fantasien auszuleben. Wenn ihr dafür seid, ruft mich rasch an.

So oft sind ihm die angebotenen Zeilen durch seinen zunehmend erhitzten Kopf geschossen, dass er vielleicht sogar zu spät hätte sein können, was jedoch nicht geschah.

Sie kam, die heiße Rothaarige. Ich möchte nicht näher ins Details gehen, über ihre Verwunderung, ihn alleine erwischt zu haben. Und genau so fing sie rasch an, ihm das zu erklären, aber so, als ob er ihr das Sprechen beibringen würde.

So fühlte er sich bei den obszönensten Bewegungen. Soll sie doch schreien, wie leid es ihr tun kann, seiner Partnerin, nicht dabei zu sein. Sie wurden immer obszöner, sie schrie zunehmend und er stimmte ihr zu, dass es seiner Frau wirklich leid tun könne.

Sie stöhnten bis zum Höhepunkt zusammen, natürlich immer heftiger, Worte können das eben nicht so gut untermauern, oder wie soll ich sagen, als der Höhepunkt nahe kam, wieder ein dummes Wort, weil alles genau das war, sprach sie ihn an, ob seine Frau oder was das auch immer sein sollte, was dieses Pärchen ausmachte, tot sei.

„Nein, nein, sogar auf gar keinen Fall!“, versicherte er schnell, aber natürlich konnte er nicht sagen, das es genau umgekehrt ist.

„Dann ist sie wirklich doof!“, hörte er sie ächzen und wie er ihr verdammt noch mal zustimmte und gleichzeitig beschloss, sie anzurufen.

Er rief sie an und vertraute ihr alles an, holte sogar die heiße Rothaari ge für sie ans Telefon, die ihr schnell irgendwas in diesem Sinne versicherte, natürlich mit ihrer eigenen Sprache, dann nahm er ihr den Hörer weg und fügte selbst noch ein paar Bemerkungen hinzu, und ich kann nur noch sagen, es war für ihn das erste Mal, dass seine Frau den Hörer nicht runterknallte.

Wie ausgelassen er ist. Andererseits aber ganz zerschlagen. Es ist ihm zum Lachen zumute, wie besoffen er am vorigen Tag gewesen war, aber um ihn ist es überhaupt nicht schlecht bestellt. Gerade hat er mit einem Freund telefoniert, der einem gemeinsamen Freund seine Wohnung vermietet. Sie würden nichts Anderes über keinen sagen, aber er war ganz aufgebracht, als er gesehen hatte, wie schmutzig er aufgewacht ist. Der hintersten Ecke seiner Erinnerung entnahm er, dass er zu Besuch die Treppe herunterfiel. Und natürlich war er deshalb zerschlagen und auch schmutzig, wobei jedoch der Schmutz verhindert hätte werden können, und genau das schrie er dem Freund zu, der dem Gemeinsamen die Wohnung vermietete. Solle er doch mal den Aufseher spielen und dafür sorgen, dass die Wohnung, die er vermietete, wenigstens sauber gehalten wird.

Seine Worte wären kompliziert:

„Als ich im Sand herumging, unterhielten sich am Eingang zwei Männer in Hawaii-Hemden miteinander und genau so eine Frau mit einer altbackenen Frisur. Na und, die stand ihr eben sehr gut. Wer weiß, worüber sie redeten. Beide lehnten an der Wand des Vergnügungsparks. Ich könnte sie gleich Mauer nennen. Kurz danach sah ich einen Zwinger mit einem Hund darin. Er war ganz abgemagert, eher Haut und Knochen, und als ich ihm näher kam, konnte ich sehen, wie er mit seinen kleinen Pfoten eine Art Treppe bewegte, die ohne ihn bestimmt eine Rolltreppe gewesen wäre. Wer weiß schon die Einzelheiten. Er nahm gar keine Notiz von mir. Als ob er nicht genug Platz in seinem Zwinger hätte, der für ihn gerade groß genug war. Er reichte von seinem Kopf bis zum Schwanz. Wir ließen uns in Ruhe. Gleich hinter ihm, besser gesagt, hinter einer Kurve, sah ich den nächsten Eingang in den Vergnügungspark.“

Die kann ihre Mutter nicht aus dem Gesicht waschen.

Ich sehe sie im Bett, die Mutter natürlich. Sie ist reglos wie auf einem Foto.

Und sie hat sie nicht zugedeckt und das jeden Morgen. Zugedeckt, abgedeckt, nur halb, auch nackt. Sie sollte sich wirklich mit Fotografie beschäftigen.

Natürlich, am liebsten würde ich ihr jedoch eine Warnung geben.

Ich habe etwas Ähnliches schon gesehen. Zeichnungen von toten Katzen. Mit Geburts- und Todesdatum versehrt, ich will sagen, dass sie jedenfalls auf den Schimmel aufpassen muss, der sich gerne zwischen den Fingern festsetzt.

Mit einer Ecke des Platzes spricht er:

„Auch ein Mammut könnte ich vielleicht zeichnen. Und nicht nur das, wenn mir das gelungen wäre, wenn es mir gelungen wäre, die paar Striche auszuführen, dann würde ich mich zugleich in einer ganz anderen Welt befinden, wofür es sich schon lohnte, sich Mühe zu geben, obwohl ich nicht wusste, was ein kleiner Junge in kurzen Hosen und in einem T-Shirt mit kurzen Ärmeln mit anderen Welten am Hut hatte, was anderes traute ich mich auch überhaupt nicht über ihn nachzudenken. Ich gab mir Mühe.“

Zum Beispiel:

„Sie werden den zweiten Zylinder herausnehmen, dann drehen Sie sich denjenigen aus der Gruft.“

Woher nimmt ein Kind solche Worte? Das ist die erste Frage, weil mir etwas völlig klar war. Das war keine Kindersprache, was aber sofort natürlich schon ein anderes Missverständnis ist. Und ich sage das nicht, was weiß ich, um etwas zu sehr auf den Kopf zu stellen. Es klang doch, es klang ja ganz gut, obwohl bei mir eher irgendwo aus einer sehr entfernten Erinnerung her, beim Knaben jedoch war es genau in die Mitte seines Kopfes gestellt.

„Gehen Sie zur Gruft und stecken Sie den Schlüssel in den Hut“, und gleich danach:

„Das erste Kärtchen ist violett, vier Wege führen vom Brunnen weg.“

Das waren Momente, als ihn eher, wie soll ich sagen, seine Augen beschäftigten.

In der gegenüberliegenden Ecke des Platzes würde ich schreien:

„Die Mutter wird sie anrufen!“

Aber wem würde ich das sagen? Wen wird die Mutter anrufen? Meine Mutter!? Ich weiß nicht, warum ich so aufgebracht war, aber wie könnte mich denn meine Mutter anrufen, wenn ich gerade vor ein paar Tagen in Verlegenheit geraten bin und eines Vorwurfs meines Bruders zuteil wurde, als wir irgendwelche Unterlagen unterzeichneten und sich herausstellte, dass ich mich mindestens um fünf Jahre beim Datum ihres Todes geirrt hatte.

Er ist voller Erwartung.
Die Brille, die er trägt, war einem Pornoheft beigelegt.

Schon der Klang der Brüste war ermüdend. Dieses ‚Piep‘, welches nicht aufhören wollte. Er erwähnte Nachbarsleute und das misstrauische Umdrehen nach ihm, aber allmählich waren sie begeistert und als ob sie auch selbst anfangen, es auszuprobieren. Zuerst kam die Brust einer Nachbarin vorbei, dann die nächste und so weiter, dass der Wohnblock regelrecht abzuheben begann. Wenn ich ihn mir aus der Ferne angeschaut hätte, wäre er vielleicht ein Glühwürmchen. Er musste wieder seine Ärmel aufkrempeeln. Er klingelte, auf Biegen oder Brechen gab er ihnen Küsse auf die Brust, löschte sie erbarmungslos aus, er wollte wirklich Ruhe haben, es brach jedoch wütendes Geschrei und Gebrüll aus und die Sirene wachte auf, als er schon vor dem neuen Arbeitssieg stand, nur noch ein paar, zwei müsste er noch auslöschen, dieses ‚Piep‘ übertraf jedoch alle. Als ob sich alle in einer Frau sammelten, was schon ein kühner Gedanke war, um nicht zu sagen ein scharfer, er versuchte den Ton zu entziffern, ortete ihn endlich, eilte nackt vor die Haustür, sah eine Frau in Uniform, er stürzte über sie her, zerriss ihre Uniform, brachte ihre Brust ans Licht, obwohl es dunkel war, aber er konnte sie nicht auslöschen, und erst als er mit der grünen Minna abgeführt wurde, begriff er, dass die Sirene eben die von der Polizei war.

Der sieht man an, dass sie zur Verabredung noch hinläuft. Manchmal ist sie so schnell, dass sie ein, zwei Tage zu früh ankommt.

Und woran sehe ich das?

Ja, ich sehe natürlich auch die Sonne, die ein paar Meter davor stolperte und hin platschte.

War das dort bei ihm überhaupt ein Bett oder waren das nur Gänseeier?

Nichts würde ich sehen, obwohl ich eine Brille hätte, wenn wir uns schon um die herum drehen. Ich sollte besser sagen, die dreht sich um sich selbst.

Die Freundin war rasend wütend, also machte sie seinen Rahmen kaputt, danach sagte er sich, wenn sie das tun konnte, warum durfte er sich das nicht auch selbst erlauben.

Er machte ihn kaputt und fand das Rezept um Streitereien abzukühlen.

Sie ist immer auf Zehenspitzen. Natürlich auch wenn sie sitzt. Sie läuft eben auf ihrer Lunge herum.

Ich würde ja so gerne die Farbe ihrer Kleidung verraten.
Ihre Hüften sind gelb.

Dieser ist kurz davor den Jahrgang des Platzes in den Himmel zu meißeln.

In der Hosentasche ist ein Foto eines Gedichtes.
Wie eine Heuharfe ist es, obwohl es ein weißes Haus ist, auf dem man klettern kann.

Der Winter ist schon auf den Knien.

Auch auf dem Platz sitzt er im neunten Stockwerk. Das ist bestimmt deswegen, weil seine Mutter das zweite Stockwerk nicht verlässt.

Er ist unzufrieden, da er glaubt, dass ihm das zum ersten Mal zugestoßen ist und er einen Gedanken sogar weiter ausdehnen müsste.

„Der Markt besuchte den Markt“, kam über ihn.

Er war nicht zufrieden, da er sich doch sofort fragte:

„Gibt es auch dort Leute?!”

In einer anderen Sprache könnte ich eine Kugel darstellen, die vom Flugzeug fiel.

Natürlich kommen auf diese Art und Weise mehrere Sprachen hervor, wie es sie eben gerade gibt.

Ich schaue nur

(AUSZUG)

Translated by Tamara Kerschbaumer
Contact of the translator: tamara.ker@gmail.com

„Der Tod hat kein Gewicht!“, beschloss er jetzt.

Er zögerte ziemlich lange, bis er sie überhaupt anrief, die Hure. Er träumte eben gerne, wenn ich mich so bescheiden ausdrücken darf. Ich kenne diese Zustände und dieses Zögern.

Die Anzeige merkte er sich, auch ich hätte es getan.

23-jährige heiße Rothaarige, suche Pärchen für das Ausleben meiner geheimen Phantasien. Bei Interesse, ruft schnell an.

Sooft reihten sich die dargebotenen Zeilen in seinem immer hitzigeren Kopf, dass er es vielleicht hätte verpassen können, wenngleich das nicht geschah.

Sie kam, die heiße Rothaarige. Ich möchte nicht ins Detail gehen, über ihr Erstaunen, als sie ihn allein ertappte. Sie wiederum beeilte sich ihm zu erklären, so als ob er ihr gerade das Sprechen beigebracht hätte.

So fühlte er sich bei den obszönen Bewegungen. Sollte sie nur schreien, wie leid es ihr täte, seiner Partnerin, dass sie nicht dabei war. Sie wurden immer schamloser, sie schrie immer mehr und er stimmte ihr zu, dass es seiner Frau wirklich leidtun könne.

Bis zum Höhepunkt stöhnten sie zusammen, natürlich immer heftiger, Worte können das hier eben nicht unterstreichen oder wie soll ich sagen, als sich der Höhepunkt näherte, wieder ein dummes Wort, weil alles genau das war, sie sprach ihn darauf an, ob seine Frau oder eben das, was dieses Paar ausmachte, tot wäre.

„Nein, nein, keinesfalls!“, antwortete er hastig, natürlich konnte er nicht sagen, dass es genau andersrum war.

„Dann ist sie wirklich dumm!“, hörte er ein Ächzen und wie verdammt er dem zustimmte und sich zugleich entschloss, sie anzurufen.

Er rief sie an und vertraute ihr alles an, sogar die heiße Rothaarige holte er für sie ans Telefon, die ihr hastig etwas in diesem Sinne erzählte, natürlich mit ihrer Sprache, dann nahm er selbst wieder den Hörer und fügte noch ein paar Bemerkungen hinzu und ich kann nur noch das erwähnen, es war das erste Mal, dass seine Frau nicht den Hörer aufknallte.

Wie ausgelassen er war. Andererseits aber auch komplett zerstört. Er musste darüber lachen, wie betrunken er am Vortag gewesen war, aber in keiner Weise fühlte er sich schlecht. Eben hatte er noch einen Freund angerufen, der einem gemeinsamen Freund die Wohnung vermietet. Sie hätten nichts Anderes über jemanden anderen erwähnt. Er regte sich jedoch unheimlich auf, als er sah, in welchem Dreck er aufgewacht war. Erinnerungsfetzen entnahm er, wie er beim Besuch über die Treppen gefallen war. Und natürlich war er deswegen zerstört und auch schmutzig, jedoch könnte wenigstens dieser Dreck verhindert werden, und genau das brüllte er dem Freund durch den Hörer, der dem gemeinsamen Freund die Wohnung vermietete. Sollte er doch den Aufpasser spielen und dafür sorgen, dass sie die Wohnung, die sie vermieten, wenigstens reinigen.

Seine Worte wären kompliziert:

„Als ich auf dem Sand ging, unterhielten sich beim Eingang zwei Männer in Hawaiihemden und genau so eine Frau mit einer altmodischen Frisur. Na und, sie stand ihr einfach. Wer wüsste schon, worüber sie redeten. Beide standen an die Wand des Vergnügungsparks angelehnt. Man hätte auch Mauer zu ihr sagen können. Ein wenig weiter sah ich einen Zwinger, in dem ein Hund war. So ganz dünn war der, mehr Haut und Knochen, und als ich mich ihm näherte, konnte ich sehen, wie er mit den Pfoten irgendwelche Stufen bewegte, die ohne ihn sicherlich Rolltreppen wären. Wer kennt da schon die Einzelheiten. Er interessierte sich nicht einmal für mich. Als hätte er nicht genug Platz im Zwinger, der gerade groß genug für ihn war. Er reichte vom Schwanz bis zum Schädel. Wir ließen uns in Frieden. Gleich hinter ihm, besser gesagt, hinter der Ecke sah ich den nächsten Eingang in einen Vergnügungspark.“

Diese hier kann sich die Mutter nicht aus dem Gesicht waschen.

Ich sehe sie im Bett, natürlich die Mutter. Sie ist so steif wie auf den Fotos. Aber sie hat sie nicht zugedeckt und das an jedem Morgen. Zugedeckt, abgedeckt, nur zur Hälfte, und nackt. Sie müsste sich wirklich mit Fotografie beschäftigen.

Natürlich, aber am liebsten hätte ich ihr einen Hinweis gegeben.

Etwas Ähnliches habe ich schon gesehen. Zeichnungen toter Katzen. Beschriftet mit dem Tag der Geburt und des Todes, was ich sagen will, sie muss in jedem Fall auf den Schimmel achten, der sich gerne zwischen den Fingern ansammelt.

Mit einer Ecke eines Platzes im Gespräch:

„Ich könnte vielleicht auch ein Mammut zeichnen. Aber nicht nur das, wenn es mir gelingen würde, wenn mir gelingen würde, jene wenigen Züge auszuführen, fände ich mich gleichzeitig in einer völlig anderen Welt wieder, wofür es noch wert wäre, sich anzustrengen, obwohl ich nicht wusste, was der kleine Junge in den kurzen Hosen und mit dem kurzärmeligen T-Shirt mit anderen Welten zu tun hatte, etwas anders hätte ich mir über ihn überhaupt nicht zu denken getraut. Ich strengte mich an.“

Zum Beispiel:

„Nehmen Sie einen anderen Zylinder aus ihr, und dann drehen Sie den aus der Gruft.“

Woher nimmt das Kind solche Worte? Das ist die erste Frage, denn etwas war mir völlig klar. Das war keine Kindersprache, was auch sofort schon obligatorisch das zweite Missverständnis ist. Ich sage das ja nicht, was weiß ich schon, aber dass etwas übertrieben auf den Kopf gestellt wäre. Denn es klang, es klang eigentlich gut, obwohl für mich eher irgendwo aus einem sehr entfernten Gedächtnis, bei dem Jungen war es jedoch genau in die Mitte des Kopfes gestellt.

„Gehen Sie zur Gruft und stecken Sie den Schlüssel in den Hut“ und gleich danach: „Die richtige Karte ist violett, vom Brunnen aber führen vier Wege weiter.“

Das waren Augenblicke, als sie ihn mehr beschäftigten, oder wie soll ich sagen, seine Augen.

Aus der gegenüberliegenden Ecke des Platzes würde ich schreien:

„Ihre Mutter wird Sie rufen!“

Aber wem würde ich das sagen? Wen würde die Mutter rufen? Meine Mutter! Ich weiß nicht, warum ich unruhig war, aber wie könnte mich meine Mutter rufen, wenn ich doch genau vor ein paar Tagen in Verlegenheit gekommen war und an dem Vorwurf des Bruders teilhatte, als wir irgendwelche Dokumente unterschrieben und sich herausgestellt hatte, dass ich mich immerhin um fünf Jahre beim Datum ihres Todes irrte.

Er ist voller Erwartungen.

Die Brille, die er trägt, war dem Pornoheft beigelegt.

Ermüdend war bereits der Klang der Brüste. Dieses ‚Piep‘, das einfach nicht aufhörte. Er erwähnte die Nachbarn und dieses unglaubliche Umdrehen nach ihm, allmählich waren sie jedoch angeregt und als würden sie selbst damit beginnen, es zu überprüfen. Zuerst meldeten sich die Brüste der Nachbarin, und andere und so weiter, sodass sich der Block einfach zu heben begann. Wenn man ihn von weiter weg betrachtete, hätte er ein Glühwürmchen sein können. Und wieder musste er sich die Ärmel hochkrempeisen. Er klingelte, auf Biegen oder Brechen gab er ihnen Küsse auf die Brüste, löschte sie unbarmherzig, er wollte wirklich Ruhe haben, jedoch entstand ein Aufschrei und eine Sirene erwachte, als er bereits vor einem neuen Arbeitssieg stand, noch ein paar, zwei müsste er auslöschen, dieses ‚Piep‘ übertraf jedoch alles. Als würden sich alle in einer einzigen Frau versammeln, was jedoch ein gewagter Gedanke war, um nicht zu sagen ein geiler, er entzifferte den Ton, schließlich bestimmte er ihn, nackt eilte er vor den Block, er erblickte eine Frau in Uniform, er stürzte sich auf sie, zerriss ihre Uniform, er schaffte ihre Brüste ans Licht, obwohl es dunkel war, aber er konnte sie nicht auslöschen, und erst als sie ihn mit der grünen Minna abführten, stellte er fest, dass diese Sirene eben jene Polizeisirene war.

Dieser sieht man an, dass sie noch zu einer Verabredung läuft. Manchmal ist sie so schnell, dass sie einen oder zwei Tage zu früh kommt.

Und wie ich das erkenne?

Ja, ich sehe natürlich auch die Sonne, die stolperte und ein paar Meter davor hinfiel.

War das da bei ihm überhaupt ein Bett oder aber sind das nur Gänsehauten gewesen?

Ich könnte nichts sehen, auch wenn ich eine Brille hätte, wenn wir uns schon ein wenig um sie drehen. Ich würde eher sagen, dass sie sich um sich selbst drehen.

Die Freundin war unglaublich wütend, und zerbrach seinen Rahmen, danach sagte er sich, wenn sie das kann, warum sollte er sich das nicht auch selbst erlauben.

Er zerbrach ihn und fand ein Rezept, wie sich Streitigkeiten abkühlen lassen.

Sie ist immer auf Zehenspitzen. Natürlich auch wenn sie sitzt. Sie geht eben auf ihren Lungen.

Es hat mich soweit, ich würde die Farben ihrer Kleidung verraten.
Ihre Hüften sind gelb.

Der hier ist kurz davor, die Jahreszahl des Platzes in den Himmel zu meißeln.

In der Hosentasche hat er die Fotografie eines Gedichtes.

Es ist wie eine Heuharfe, obwohl es ein weißes Haus ist, auf dem er klettern kann.

Der Winter ist schon auf den Knien.

Auch auf dem Platz sitzt er im neunten Stock. Das ist sicher deshalb, weil seine Mutter das zweite Stockwerk nicht verlässt.

Er ist unzufrieden, weil es ihm scheint, dass ihm das zum ersten Mal passte und er einen Gedanken sogar verzweigen müsste.

„Der Marktplatz besuchte den Marktplatz“, flog ihm plötzlich zu.

Er war nicht zufrieden, denn er stellte sich sofort die Frage:

„Sind auch Leute auf ihm?!“

In einer anderen Sprache könnte ich einen Klumpen vorstellen, der aus einem Flugzeug fiel.

Natürlich erscheinen auf diese Weise mehr Sprachen, als sie im Moment existieren.

Csak nézek

(RÉSZLET)

Translated by Gergely Bakonyi
Contact of the translator: gergelybakonyi@yahoo.com

„A halálnak egyáltalán nincs súlya” – foglalta össze.

Sokáig tételezett, hogy egyáltalán felhívja őt, a kurvát. Egyébként szívesen ábrándozott, ha ilyen enyhén fogalmazhatok. Ismerem az ilyen állapotot és az ilyen halogatást.

Megjegyezte a hirdetést, én is megjegyeztem volna.

*23 éves tüzes vörös vagyok, egy párt keresek titkos vágyaink megvalósítására.
Ha benne vagytok a dologban, gyorsan hívjatok.*

Annyiszor tolultak a felkínálkozó sorok egyre hevülő agyába, hogy talán le is maradhatott volna róla, azért nem így esett.

Eljött, a tüzes vörös. A részletek nem fontosak, amikor meglepetésre egymáshoztalálta. Ugyanakkor sietve magyarázott neki, de mintha ő tanította volna a nőt beszélni.

Így érezte magát a legsiklósabb mozdulatokban. Kiabáljon, ahogy csak a partnere bánnatja, hogy nincs itt. Egyre siklósabbá vált köztük a dolog, egyre jobban kiabált, és a férfi megerősítette, hogy a nője tényleg bánnatja.

A tetejéig együtt lihegették, persze egyre jobban, a szavak ezt azért nem tudják kiemelni, vagy hogy is mondjam, amikor közeledett a csúcshoz, megint bána szó, mert az egész épp az volt, a nő megszólította, hogy a felesége vagy mi legyen az, akivel egy párt alkotott, meghalt-e.

„Nem, nem, egyáltalán nem!” – sietett válaszolni, persze nem tudta mondanivalni, hogy éppen fordítva van.

„Akkor hát tényleg hülye!” – hallotta a nyögést, és azt, hogy milyen átkozottan helyeselt, és egyúttal eldöntötte, hogy fel fogja hívni a feleségét.

Fel is hívta, és mindenben rábízta magát, még a vöröst is adta a telefonban, aki sietett mondani valamit abban az értelemben, természetesen a saját nyelvén, aztán megint visszavette tőle a kagylót, és maga is hozzá tett néhány megjegyzést, és még csak azt mondhatom el, hogy először esett meg vele, hogy a felesége nem csapta le a kagylót.

Milyen huncut. Másrészről meg teljesen összetört. Mosolyogni való, menyenire részeg volt az elmúlt napon, de semmiképp sincs gondja ezzel. Éppen telefonált a barátjának, aki egy közös barátjuknak adja ki a lakását. Nem mondánék semmit egyikükrol sem, az erő pedig akkor támadt fel benne, amikor látta, milyen koszosan ébredt. Halvány emlékeiből kibogarászta, hogyan esett le a vendégségben a lépcsőn. És természetesen ezért összetört és koszos is, szóval legalább a kosz megelőzhető lenne, ép ezt kiabálta a barátjának, aki a közös barátnak adja ki a lakását. Végezze el legalább az ellenőrzést, és gondoskodjon arról, hogy a lakást, amit kiad, legalább takarítsák.

A szavai zavarosak voltak:

„Amikor a homokban jártam, a bejáratnál egy hawaii gatyás férfi és egy ugyanilyen, ódivatú frizurás nő beszélgetett. Na, mindegy is, mert elég jól állt neki. Ki tudná, miről beszélgették. Mindketten a vidámpark kerítésének támaszkodtak. Mondhatnám falnak is. Kicsivel később egy ketrecet pillantottam meg, amelyben egy kutya volt. Olyan egész sovány volt, inkább csak csont és bőr, és amikor megközelítettem, láthattam, hogyan mozgat a mancsával valami lépcsőt, ami nélküle biztosan mozgólépcső lett volna. Ki tudhatná a részleteket. Nem is törödött velem. Mintha nem lett volna elég helye a ketrecben, ami pedig elég nagy volt számára. A farkától a fejéig tartott. Békén hagytuk egymást. Rögtön a kutya után, jobban mondva a kanyar után a vidámpark következő bejáratát pillantottam meg.”

Ez nem tudja lemosni az anyát az arcáról.

Látom őt az ágyban, természetesen anya. Mozdulatlan, mint egy fényképen. Nem takarózott be úgy, mint minden reggel. Betakart, kitakart, csak félíg, meg mezتلen. Tényleg fényképezéssel kéne foglalkoznia.

Természetesen ezért legszívesebben írásbeli figyelmeztetést adnék át neki.

Valami hasonlót láttam már. Rajzokat döglött macskákról. Születési és halállozási dátummal ellátva, azt akarom mondani, hogy minden esetre vigyáznia kellene a gombára, amit oly szívesen gyűjt az ujjai közt.

A tér sarkánál valaki azt mondja:

„Mamutot is rajzolhattam volna. De nem csak azt, ha sikerülne nekem, ha sikerülne kivitelezni azt a néhány vonást, akkor egyszerre abban a teljesen más világban találnám magamat, amiért már érdemes volna fáradozni, noha nem tudtam, mi dolga a másik világgal egy rövidgatyás, rövid ujjú inges kisfiúnak, mást nem is mertem arról a világról gondolni. Igyekeztem.”

Például:

„Másik cilindert fognak elővenni belőle, majd játsszátok azt a sírboltból.”

Honnan vannak a gyereknek ilyen szavai? Ez az első kérdés, mert néhány dolog számodra azért világos. Ez nem gyerek beszéd volt, ami egyébként pedig kötelezően félreértesre ad okot. De nem azt mondjam, amit tudok, hanem azt, ami túlzottan a fejbe van ültetve. Hiszen ez csengett, elég jól csengett, noha az egyre jobban távolodó emlékből, a kisfiúnak pedig pontosan a feje közepére volt állítva.

„Menjetek a sírbolthoz, és tegyétek a kalapba a kulcsot.” És rögtön azután: „Az igazi kártya lila, a kútból pedig négy út fut ki.”

Ezek voltak a pillanatok, amikor jobban megdolgoztatták, vagy hogyan is mondjam, a szemei.

A tér ellentétes sarkában kiabálna:

„Anyá hívni fog titeket!”

De kinek mondaná? Kit hívna anya? Az én anyám?! Nem tudom, miért zaklatott fel, de hogyan hívhatna engem anya, ha éppen pár nappal korábban estem kétségbé, szenvédtem el a bátyám szembesítését, amikor valami papírt írtunk alá, és kiderült, hogy legalább öt évet tévedtem a halálának dátumát illetően.

Tele van kíváncsisággal.

A szemüveg, amit hord, a pornóújság mellé volt fektetve.

Fárasztó volt már a mellek hangja. A „pib”, ami nem akart abbamaradni. A szomszédokat emlegette, és azt a hitetlen összebújást, idővel aztán nekilek-sedtek, és mintha maguk is kísérletezni kezdtek volna. Először a szomszéd mellei hangzottak fel, aztán mások és így tovább, hogy a háztömb emelkedni kezdett. Ha távolról nézné, talán szentjánosbogár volna. Megint fel kellett tűrnie az ing ujját. Csengett, szépen és csúnyán csókolgatta a melleket, könyörtelenül

oltogatta, tényleg békét akart, kiabálás és kiáltás fakadt, és felébredt a szirén, amikor már az új, megdolgozott győzelem előtt volt, még egy párt, kettőt kellett eloltania, az a „pib” meg elnyomott minden. Mintha mind egy nőben gyűlték volna össze, ami azért vakmerő gondolat volt, hogy bujának ne mondjam, a hanggal kivált, végletesen meghatározta őt, meztelenül elsietett a háztömb előtt, megnézte a nőt az uniformisban, ráhágott, szétszaghatta az uniformist, rátette a világos mellékre, noha sötét volt, eloltani nem tudta őket, és csak amikor elvitte az esetkocsi, akkor vette észre, hogy a szirén, az rendőrségi sziréna volt.

Látszik rajta, hogy légyottra siet. Olykor olyan gyors, hogy két nappal korábban ér oda.

És hogyan látom ezt?

Igen, én a napot is látom, ami megboltozt és lepottyan pár méterrel előbb.

Vajon az nála egyáltalán ágy volt, vagy valami lúdtojás?

Semmit sem látott volna, még akkor sem, ha lett volna szemüvege, ha már valamit kavarunk körötte. Jobban mondva, maga maga körül.

A barátnő szörnyen dühös volt, összetörte a keretet, aztán a férfi azt mondta magának, ha ezt a nő megengedheti magának, miért ne tehetné meg ő maga is.

Összetörte a keretet, és receptre talált, hogyan hűlnek ki a viszályok.

Mindig a cicik közt van. Természetesen akkor is, ha ül. A nő meg a tüdején jár.

Azért vagyok neki, hogy megadjam a ruhája színét.

A csípői sárgák.

Ez itt épp az előtt van, hogy a tér évfordulóját az égbe vésték volna.

A zsebében van a vers fényképe.

Olyan, mint a szénászárító, noha van fehér ház, amin mászhat.

A tél már térdön.

A téren is a kilencedik emeleten ül. Ez biztos azért van, mert az anya nem engedi a második emeletre.

Elégedetlen, mert úgy tűnik neki, hogy először sikerült, és valami gondolatot kel szétszálaznia.

„A piac felkereste a piacot” – ez fogta el.

Nem volt elégedett, hiszen azonnal azt kérdezte:

„Vannak benne emberek is?!”

Valamelyik másik nyelven tudta volna elképzelni a göröngyöt, ami a repülőről esett le.

Természetesen ily módon több nyelv tűnik fel, mint amennyi pillanatnyilag létezik.

Tik stebiu

(IŠTRAUKA)

Translated by Gabija Kiaušaitė

Contact of the translator: gabija.kiausaite@gmail.com

– Mirtis nėra jokia našta! – staiga nusprendė.

Pakankamai ilgai vis nesiryžo jai skambinti, kalei tai. O svajoti mėgo, jei galiu taip kukliai pasakyti. Gerai žinau tokias situacijas ir tokį delsimą.

Prisiminė skelbimą – man toks irgi užstrigtų.

„Esu dvidešimt trijų metų karšta raudonplaukė, ieškau porelės slaptų svajonių igyvendinimui. Jei jūs už, – nedelsiant skambinkit.“

Daugybę kartų vaidenosi pasiūlymo eilutės, kurios ji kaitino vis labiau, svarstydamas gal pavėlavo, tačiau taip neatsitiko.

Atėjo ji, karšta raudonplaukė. Net nereikia leistis į smulkmenas, kaip šioji nustebė, aptikusi tik pusę porelės. Tuoj pat ėmė berti žodžius taip greitai, tarsi ją kažkas būtų mokės kalbėti.

Greitai ji užvaldė gašlūs judesiai. Tegu rėkia, kaip jai esą gaila jo partnerės, kad šios nėra šalia. Kuo nepadoriau elgesi, tuo ji vis labiau šaukė, o jis jai pritraukė, kaip esą tai jo moteriškei turėtų būti labai gaila.

Iki pat orgazmo dūsavo išvien, žinoma, vis smarkiau, žodžiais to neįmanoma aprašyti arba, taip sakant, kai arteja pati kulminacija, ir vėl kvailas žodis, nes buvo girdėti vien tai, kaip ši nepaliaujamai tarška apie tai, kad būtų teisinga, jei jo žmona arba tai, kas vadinama pora, – imtų ir numirtų.

– O ne, ne, jokiu būdu! – skubėjo kalbėti, tačiau, žinoma, negalėjo ištarti, kad viskas yra visiškai priešingai.

– Na, tada ji išties kvaila! – girdėjosi inkštimas ir dar, po velnių, pritarė jos minčiai bei tuoj pat nusprendė, kad reikia paskambinti.

Paskambino žmonai ir viską išklojo, net davė kalbėti tai karštai raudon-

plaukei, kuri nepaliaujamai tarškėjo kažką ta tema, žinoma, savo stiliumi, tuo-
met jis pagriebė telefono ragelį ir pats pridėjo keletą pastabų, ir galu pasakyti
tik tiek, kad jam pirmą kartą pavyko padaryti taip, kad žmona nenumestų
ragelio.

Koks linksmas. Iš kitos pusės – visas sutalžytas. Jam juoką kelia, kaip praė-
jusią dieną jis buvęs girtas, bet jam visiškai nebloga. Ką tik skambino draugui,
kuris kitam jų bendram draugui parduoda butą. Jokiu būdu nė žodeliu nebūtų
užsiminės, bet kažkoks pyktis jį pagavo, kai nubudęs pamatė, koks purvinas
esąs. Nuotrupomis prisiminė, kaip svečiuose nukrito nuo laiptų. Be jokios abe-
jonės, dėl šito jis aptalžytas ir purvinas, nors viso to purvo būtų buvę galima iš-
vengti, ir būtent tai jis išrėkė draugui, parduodančiam jų bendram draugui
butą. Tegu vis dėlto prisižiūri ir pasirūpina, kad butas, kurį parduoda, bent šva-
rus būtų.

Jo žodžiai skambėjo painiai:

– Kai žingsniavau smėliu, prie įėjimo vyriškis havajietiškais marškinėliais
šenekučiavosi su tokia senamadiškos šukuosenos savininke. Tai ką jau čia, jei jai
labai norejosi eiti. Kas žinojo, apie ką šiedu kalbasi. Buvo nusigrežę į linksmy-
bių parko sieną. Galėčiau pasakyti, kad net į visas sienas. Šiek tiek toliau pama-
čiau narvą su šunimi. Toks visas perkaręs, vien kaulai ir oda, o kai prie jo priar-
téjau, galėjau matyti, kaip letenėlėmis juda kažin kokiaisiai laiptais, kurie, jei ne
jis, tikrai skirti bėgiojimui. Ir kas čia žinos visas smulkmenas. Net kita mintis
man nešovė. Tarsi jo narve nebūtų buvę vietos, jis tikrai buvo jo dydžio. Nuo
uodegos drebėjo iki pat galvos. Paliko mus ramybėje. Tuoj už jo, geriau pasa-
kius, už posūkio pastebėjau kitą įėjimą į linksmybių parką.

Šita tiesiog negali atsikratyti motinos veido.

Matau ją lovoje, žinoma, motiną. Sustingusi kaip fotografijoje. Neužsiden-
gusi ir taip kiekvieną rytą. Uždengta, neuždengta, tik pusiau pridengta arba net
nuoga. Tikrai turėtų užsiimti fotografija.

Žinoma, nepaisant to, norėčiau ją įspėti.

Kažką panašaus jau esu matęs. Mirusių kačių piešinius. Su gimimo ir mirties
datomis, žodžiu, noriu pasakyti, kad bet kokiu atveju privalo atsargiai elgtis
su pelėsiais, linkusiais kaupantis tarp pirštų.

Sandėriai aikštės pakraštyje:

– Galėčiau ir mamutą iš po žemiu iškasti. Bet ne vien tai, kad man tai pavykštū, jei man tik pavyktų patikrinti tuos kelis dalykus, tuomet tuo pačiu atsi- durčiau visiškai kitame pasaulyje, dėl kurio tikrai būtų verta pasistengti, nors nežinojau, ką bendro turi su kitų pasaulių reikalais mažas berniukštis su šortais ir marškinėliais trumpomis rankovėmis, apie kažką kitą apskritai negalėjau nė pagalvoti. Stengiausi.

Pavyzdžiui:

– Iš jos išimsite kitą ritinį, o tada pasukite aną iš kriptos.

Iš kur pas vaiką tokie žodžiai? Tai pirmas klausimas, nes šis bei tas man jau buvo aišku. Tai nebuvo vaikiški tauškalai, kurie iškart atsiranda, jei yra koks kitas nesusišnekėjimas. Ne šiaip kalbu, ką aš žinau, tarsi būtų kažkas perdetai ne-apgalvota. Nes skambėjo, visai gerai skambėjo, nors, tiesą sakant, man tai te-skambėjo kaip iš labai tolimų prisiminimų, o berniukščiui tai buvo kuo pui-kiausiai įkalta į galvą.

– Eikite iki kriptos ir įdėkite raktą į skrybėlę, – ir tučtuojau po jų, – tikroji kortelė yra violetinė, nuo šulinio veda keturi keliai.

Štai tokiomis akimirkomis ji samdydavo dažniau, arba kitaip sakant, – jo akis.

Kitame aikštės kampe kažkas lyg rėktų:

– Pasikvies jus mama!

O kam čia taip sakyti? Ką pasikvies mama? Mano mama!? Nežinia, kodėl sunerimau, bet kaip mane gali kviečti mama, jei tik prieš keletą dienų pasidariau sau gėdą, sulaukiau brolio priekaištingo žvilgsnio, kai pasirašinėjome kažin kokius popiergalius ir paaiškėjo, kad aš suklydau bent penkeriais metais, rašydamas jos mirties datą.

Kupinas vilčių.

Akiniai, kuriuos nešioji, buvo pridėti kaip priedas prie pornografinio žurnalо.

Pačios krūtinės skambesys jau buvo varginantis. Tas „pyp“, kuris niekaip nesiliovė. Paminėjo kaimynus ir tą neįtikėtiną jo sekimą. Galų gale, jie apsidžiaugė ir tarsi ēmė patys tuo mègautis. Visų pirma, pasirodė kaimynės krūtys, tada

sekė visa kita ir taip toliau, kad net daugiautis émė kilnotis. Jei jí stebétuméte iš toli, atrodytų lyg jonvabalio. Ir vél jis turéjo pasiraitoti rankovės. Viskas skambéjo, geruoju ar piktuoju bučiavo krūtis, negailestingai jas ištraukdamas, tikrai troško ramybës, teliko tik verksmai ir klyksmai, pabudino jí sirena, kaip tik prieš naujá darbinę pergalę, dar liko pora, du turës užtildyti, tačiau tas „pyp“ užgožé viská. Tarsi visi bûtu sulindę į vieną moterį, pakankamai jžuli mintis, jei ne gašli, garsas vis stipréjo, pagaliau ryžosi, nuogas išléké tiesiai prieš daugiaubtį, pamaté moterį su uniforma, puolé prie jos, nuplèšé jai uniformą, sušvitavo krūtimis, nors buvo tamsu, tačiau jų nesugebėjo nutildyti, ir tik tada, kai jí išvezé policijos automobilis, suprato, kad ta įkyria skambéjusi sirena ir buvusi policijos.

Šita iškart matyti, kad skuba į pasimatymą. Tokia greita, kad net dviejomis dienomis per anksti ateina.

Ir kaip aš tai matau?

Na, taip, aš ir saulę matau, kuri prieš kelis metrus suklupo ir tèskési žemén.

Ar ten pas jí apskritai buvusi lova, ar tik žasies kiaušiniai?

Nieko nematytu, net jei ir turëtų akinius, jei kažkā jau sukame apie juos. Paskyčiau net geriau – visi vis suka apie save.

Draugé buvo siaubingai jniršusi, sulaužé jam rëmelį, paskui sau tarë, jei ji taip gali, kodél jis negaletų padaryti to paties.

Sulaužé ir jis jí – taip surado bûdą baigtí kivirčus.

Visada ant pirštukų. Net ir tada, žinoma, kai sèdi. O vaikšto savo plaučiais.

Leido man išduoti jos drabužių spalvą.
Jos klubai geltonos spalvos.

Šis jau artéja prie to, kad danguje iškals aikštës datą.

Kišenėje laiko eilėraščio fotografiją.

Kaip šieno žaginys¹, nors, tiesą sakant, – tai baltas namas, kuriuo galima
ropštis.

Žiema jau kelias eina.

Net ir aikštėje sėdi devintajame aukšte. Tai neabejotinai dėl to, kad jo moti-
na nepasisstrukia iš antrojo aukšto.

Nepatenkintas, nes mano, kaip taip atsitikę pirmą kartą, taigi privalo tam
rasti kažkokį paaiškinimą.

– Turgelis apsilankė turgelyje, – staiga jam švystelėjo.

Tačiau nebuvo patenkintas, nes jam tuož pat kilo klausimas:

– O ir juose būna žmonių?!

Kokia kita kalba visai įsivaizduočiau gniūžtę, krentančią iš léktuvo.

Žinoma, tokiu būdu atsiranda daug daugiau kalbų nei jų yra šiuo metu.

---

1 Slovēnijoje šieno žaginiai, dar kitaip žinomi terminu *kozolec*, turi gilias tradicijas ir savitą architektūrą: tai vertikaliai stovintis medinis namelis su stogeliu, jo pastogėje džiovinamas šienas gyvuoliams. Slovēniškasis šieno žaginys išskiria meniniais ornamentais ir slovēnų liaudies architektūrai būdingais drožiniais.

Само гледам

(извадок)

Translated by Darko Spasov
Contact of the translator: polatski@gmail.com

„Смртта нема никаква тежина!“ тукушто заклучи тој.

Долго размислуваше дали да ѝ се јави, на курвата. Таков си беше, сакаше да фантазира, ако може така да се изразам. Ги знам таквите состојби и таквото постојано одложување.

Го запомни огласот, а кој не би го запомнил.

23-годишна секси црвенокоса бара пар за остварување на своите тајни желби. Ако сакате забава, јавете се веднаш.

Којзнае колку пати му се мотаа овие реченици по неговата сè позапалена глава, така што можеше и да се откаже, но тоа не се случи.

И дојде, секси црвенокосата. Ќе ги скокнам деталите околу нејзината зачуденост кога го затече сам. Побрза да му објасни, а изгледаше како тој да ја научил да зборува.

Така се чувствуваше при најперверзните движења. Да вреска, за на неговата партнерица да ѝ биде жал што не е со нив. Сè поперверзни беа, таа почна погласно да вика, а тој ѝ потврдуваше дека на неговата жена може навистина да ѝ биде жал.

Воздивнуваа сè до врвот, секако сè повеќе и повеќе, зборовите не можат да го нагласат тоа, или, како би рекол, кога се приближуваше врвот, повторно глупав збор, зашто сè беше токму тоа, го праша дали жена му, или со што и да е во пар, е мртва.

„Не, не, никако!“ побрза да ѝ одговори, а, се разбира, не можеше да ѝ каже дека е токму обратното.

„Па, тогаш таа е навистина глупава!“ слушна тој низ стенкање и прогледо се согласуваше со неа, па во истиот миг одлучи да ѝ се јави.

Ќе јави и сè ѝ призна, дури и жешката црвенокоса ѝ ја даде на телефон, а оваа побрза да ѝ објасни, секако на свој начин, потоа ѝ ја зеде слушалката и самиот додаде уште нешто, а можам само да го кажам и тоа дека за прв пат му се случи жена му да не му спушти слушалка.

Колку е само безгрижен. А од друга страна сиот скршен. Се насмевнува од помислата на тоа колку беше пијан вчера, а не му е лошо. Штотуку му се јави на пријателот што на заедничкиот пријател му издава стан. За ништо посебно, ама многу се вознемири кога се виде себеси колку е извалкан. Едвај успеа да се сети дека вечерта падна по скалите. И сигурно поради тоа се чувствува толку здробен и валкан, но барем би можело да биде поинаку кога е во прашање нечистотијава, му се развика на пријателот што на заедничкиот пријател му издава стан, велејќи му да прави контрола и да се погрижи становите што ги издаваат, ако не друго, барем да се одржуваат чисти.

Неговите зборови беа заплеткани:

„Додека одев по песокот, на влезот разговараа двајца мажи во хавајски кошули и иста таква жена со некаква старомодна фризура. Па што ако, важно ѝ прилегаше многу добро. Којзнае што зборуваа. Двајцата беа потпрени на сидот на забавниот парк. Можам слободно да го наречам и бедем. Малку понапред видов кафез во кој имаше куче. Такво беше слабичко, сето коски и кожа, а кога му се доближив можев да видам како со шепите преместува некакви скалички, кои без него сигурно би биле како оние подвижните. Кој би ги знаел деталите. Не ме ни погледна. Изгледаше како да му е тесно, како во кафезот да нема доволно простор, кој беше голем токму како за него. Се простираше од неговата опашка па до главата. Едниот го остави другиот на мира. Веднаш зад нив, или подобро кажано зад аголот, го здогледав следниот влез во забавниот парк.“

Оваа не може да ја измие мајка си од своето лице.

Ја гледам в постела, секако мајката. Неподвижна е како на фотографија. И не ја покрила, и така секое утро. Покриена, непокриена, па само до половина, па гола. Навистина треба да се занимава со фотографија.

Се разбира, но јас пред сè би ја предупредил.

Веќе имам видено нешто слично на ова. Цртежи од мртви мачки. Со сите датумите на раѓање и смрт на нив, сакам да кажам дека во секој случај мораме да внимаваме на мувлата која сака да ни се насобира меѓу прстите.

Разговара со аголот од плоштадот:

„Можеби би можел да нацртам и мамут. А и не само тоа, кога би ми успеало да го нацртам, кога би ми успеало да ги направам тие неколку потези, тогаш би се нашол истовремено и во сосема поинаков свет, за кој вредеше да се потруди, макар што не знаев што имаше со другите светови да расправа малото момче во кратки панталони и маица со кратки ракави, а на нешто друго во врска со него не се осмелив да размислувам. Се трудев.“

На пример:

„Од неа ќе го извадите вториот цилиндер, а потоа го вртите тој во гробницата“.

Од каде му на детево такви зборови? Ова е првото прашање, зашто една работа ми беше сосема јасна. Тоа не беше детски говор, што веднаш и задолжително наметнува уште едно недоразбирање. И не го велам тоа, што ти јас знам, туку, дека нешто е претерано изместено. А звучеше, многу добро звучеше, иако мене некако ми доаѓаше од мошне далечните спомени, а на детето му беше сместено точно во средината на главата.

„Појдете до гробницата и ставете го клучот во шапката,“ а веднаш потоа: „Вистинската картичка е виолетова, а од бунарот водат четири патеки“.

Тоа беа миговите кога повеќе му се вртеа во глава, или како да речам, неговите очи.

Во спротивниот агол од плоштадот би викал:

„Ќе ве викне мама!“

Ама кому би го рекол тоа? Кого ќе го викне мама? Мојата мама!? Не знам зошто се вознемирив, ама како може мајка ми да ме викне, кога точно пред неколку дена паднав во небрано кога брат ми ме искарка додека потпишувавме едни хартии и испадна дека сум го утнал за најмалку пет години датумот на нејзината смрт.

Полн е со очекувања.

Очилата што ги носи одеа како прилог во порнографско списание.

Истоштуваше и самиот звук на градите. Она „пип“ што едноставно не престануваше. Ги споменуваше соседите и она вртење по нив со недоверба, но со текот на времето го прифатија тоа и како и тие да почнаа самите да се обидуваат. Најпрвин се огласија градите на сосетката, па на други и така натаму, така што целиот блок почна да се поткрева. Да го видиш од далеку ќе си помислиш дека е можеби светулка. Повторно требаше да ги засука ракавите. Им звонеше, силум или милум им делеше бакнеки на градите, безмилосно ги гаснеше, тој навистина сакаше тишина, но се кренеа бучава и викотници и се разбуди сирената, таман во моментот кога беше пред нова работна победа, уште пар, два треба да изгасне, но она „пип“ беше побрзо од сè. Како сите да беа соберени во една жена, што, пак, беше една дрска помисла, да не речам блудна, го дешифрише звукот, најпосле го одреди, гол отрча пред зградата, здогледа една жена во униформа, скокна на неа, ѝ ја искина униформата, ѝ ги разголи градите, иако беше темница, но не успеа да ги изгасне, и дури кога го одведоа со марицата, сфати дека сирената била токму таа полицијка.

На оваа ѝ се гледа дека сè уште трча на состаноци. Понекогаш е толку брза што пристигнува до ден или два порано.

А како го гледам тоа?

Да, јас го гледам и сонцето, кое се препна и тресна неколку метри потатму.

Дали тоа кај него навистина беше постела или беа само гускини јајца?

И очила да имам ништо не гледам, кога се сукаме околу нив. Подобро речено, самите околу себе.

Пријателката беше многу лута и му ја скрши рамката, па тој си рече, штом може таа, зошто да не си дозволам и јас.

Ја скрши и најде рецепт за тоа како се оладуваат кавгите.

Постојано е на прсти. Сигурно и додека седи. Таа инаку оди на своите гради.

Ми доаѓа да ја издадам бојата на нејзината облека.
Нејзините колкови се жолти.

Овој е на чекор од тоа во небото да ја издлаби годината на плоштадот.

Во цебот има фотографија од песна.
Како полица за сено е, иако е бела кука по која може да се јази.
Зимата попушти.

И на плоштадот седи на деветтиот кат. Тоа е сигурно поради тоа што мајка му не го остава вториот кат.

Незадоволен е, зашто му се чини дека за прв пат му се случило нешто и дека мора да развие некаква мисла.

„Пазарот го посети пазарот,“ му светна.
Не беше задоволен, па веднаш се запраша:
„Има ли на него и луге?!“

Во некој друг јазик би можел да претставувам топка што паднала од авион.

Секако, на тој начин се појавуваат повеќе јазици отколку што постојат денес.

Только смотрю

(отрывок)

Translated by Nadežda Starikova
Contact of the translator: nstarikova@mail.ru

«Смерть ничего не весит!», – только сейчас понял он.

Как же он долго раздумывал, прежде чем позвонить ей, этой суке. А ведь сколько мечтал, мягко говоря, даже фантазировал. Уж я-то знаю, что при этом чувствуешь, почему медлишь.

Объявление он запомнил, я бы тоже его не забыл.

Двадцатitreхлетняя рыжеволосая темпераментная барышня ищет партнера для воплощения своих тайных желаний. Если это для вас, оперативно звоните.

Эти строчки столько раз прокручивались в его разгоряченной голове, что он едва не опоздал, впрочем, до этого не дошло.

Она пришла, рыжая, темпераментная. Одна деталь насторожила: она удивилась, застав его одного. Тут же поторопилась все ему объяснить, словно он ее об этом попросил.

Так продолжалось и при самых бесстыдных телодвижениях. Да, пускай себе кричит, как ей жаль, что его партнерши нет рядом. Они вели себя все более развратно, она кричала все громче, и он сказал, что ему тоже жаль.

Все громче испуская стоны, они приближались к кульминации, словами этого не передать, когда же апофеоз (тоже глупое слово) был близок, и все произошло, она спросила, что случилось с его женой или с той, кто был его парой, она что умерла?

«Нет, ни в коем случае!», – поспешил он ответить, не мог же признаться, что все именно так.

«Тогда она и, правда, идиотка», – услышал он всхлипы и, ругаясь про себя, с этим согласился, тут же решив, что обязательно своей идиотке позвонит.

И он позвонил, и во всем признался, даже пустил к телефону темпераментную рыжеволосую барышню, которая что-то торопливо объясняла на своем языке, потом, разумеется, он снова взял трубку и добавил пару комментариев, жена при этом, что интересно, впервые не бросила трубку.

Как ему хорошо, беззаботно. Вот только ломает. Смех, да и только, как он вчера напился, впрочем, дела не так уж плохи. Просто позвонил другу, который сдает квартиру их общему другу. Ничто особенного про обоих не скажешь, правда, проснувшись и увидев, в каком он виде, сам здорово расстроился. Напрягшись, с трудом вспомнил, как в гостях упал с лестницы. Поэтому все болит и весь изгваздался в чем-то, впрочем, такого поворота можно было избежать, именно об этом он орал другу, сдающему их общему другу квартиру. Пусть тот все-таки следит за чистотой и заботится о том, чтобы арендуемую площадь убирали.

Его слова звучали как-то замысловато:

«Пока я ходил по песку, у входа разговаривали мужчина гавайской рубашке и женщина, такая, со старинной прической. Что она старинная, я понял потом, она этой женщине очень шла. Знать бы, о чем они говорили. Оба прислонились к стене парка развлечений. Ее можно было назвать загородкой. Чуть раньше я увидел клетку, в которой была собака. Она была худощавая, кожа да кости, подойдя поближе, я увидел, как она лапами двигает какие-то ступеньки, которые и без ее усилий двигались. В детали не вдавался. На меня она не обратила ни малейшего внимания. Вела себя так, будто в клетке было мало места, а ведь клетка была как раз по собаке. Ровно от головы до хвоста. Но мы с ней расстались. И тут за клеткой с собакой, точнее за поворотом я увидел следующие ворота в парк».

А эта фифа не может обтереть матери лицо.

Вижу ее, мать, конечно, в постели. Неподвижна, словно на фотографии. И она ее даже не укрыла, и так каждое утро. Укрыта, не укрыта, на половину укрыта, осталась нагишом. Ей бы и, в правду, заняться фотографией.

Конечно, ее надо предостеречь.

Нечто подобное я уже видел. Рисунки мертвых котов. Снабженные датами рождения и смерти, то есть ей надо любом случае обратить внимание на плесень, которая то и дело накапливается между пальцами ног.

На рынке, поворачивая за угол, он говорит:

«Я мог бы, наверное, нарисовать мамонта. Не то, чтобы у меня точно получилось, но вдруг удастся схватить некоторые главные черты, и потом я бы попробовал увидеть его по-новому, а для этого надо хорошенько поработать, хотя не знаю, какое дело маленькому мальчику в коротких штанишках и майке до новых миров, я еще об этом не подумал. Но я старался».

Или:

«Возьмите оттуда второй цилиндр, а потом крутите тот, что из склепа».

Откуда ребенок знает такие слова? Вот вопрос, хотя кое-что мне все же было ясно. Это был не детский язык, отсюда следовало еще одно неминуемое недоразумение. Я не берусь утверждать, но все это было как-то преувеличено. Как бы то ни было, звучало это хорошо, для меня словно отголосок далеких воспоминаний, а мальчик говорил совершенно серьезно.

«Идите к склепу и вставьте ключ в скважину», – затем: «Настоящая карта фиолетовая, от фонтана ведут четыре дороги».

Он был полностью всем этим захвачен, это было видно по глазам.

С противоположного угла рынка крикнули:

«Вас зовет мама!».

Кому это говорят? Кого зовет мама? Моя мама?! Не знаю, почему я вдруг развелся, как мама может меня звать, если как раз пару дней назад я оказался в неловком положении и был вынужден выслушивать упреки брата – при подписывании каких-то бумаг выяснилось, что я ошибся в дате ее смерти на пять лет.

Он был полон ожиданий.

Очки, которые он носит, были приложением к порнографическому журналу.

Звук в груди уже утомлял. Это «пии-пии» не прекращалось. Он вспомнил соседей и то, как они странно себя вели, как постепенно усиливался их энтузиазм, точно они начинали входить во вкус. Сначала объявились первые, потом следующие и так далее, так что весь дом заходил ходуном. Если смотреть издалека, дом, наверное, был похож на светлячка. Ему опять придется засучить рукава. Он звонил, всеми правдами и неправдами целовал груди, бежалостно их выключал, он хотел спокойствия, но вместо этого поднялся шум и крик, взвыла сирена, когда он уже был на пороге новой трудовой победы, оставалось потушить еще парочку, это «пии» перекрыло все. Словно бы все женщины собрались в одной, мысль конечно, дерзкая, но не скажу, что развратная, он, наконец, разобрал, определил, что это за звук, кинулся к дому в чем мать родила, увидел женщину в форме, бросился на нее, разорвал форму, обнажил груди, и хотя было темно, никак не мог их погасить, и только когда его увезли на воронке, понял, что сирена-то была полицейская.

Видно, что эта бежит на свидание. Иногда так спешит, что заявляется на день-два раньше.

И почему я это замечаю?

Замечаю солнце, которое споткнулось и плюхнулось за пару метров отсюда.

Была ли у него вообще кровать или только гусиные яйца?

Даже будь у меня очки, я ничего не увидел бы, пусть даже мы бы крутились вокруг них. Точнее, они сами вокруг себя самих.

Подруга так взбесилась, что сломала ему оправу, он подумал про себя, раз она смогла, почему бы самому не попробовать.

Он так и сделал и нашел способ гасить ссоры.

Всегда на цыпочках. Даже когда сидит. Она так носится со своими легкими.

Я у нее для того, чтобы определять цвет ее одежды.
По бокам жёлтое.

Как раз перед этим наверху вывесили плакат с годовщиной рынка.

В кармане у него фотография песни.
Белый дом, по которому можно лазить, похож на козолец¹.
Зима уже на исходе.

На рынке он сидит на девятом этаже. Очевидно потому, что его мать не покидает третьего.

Он не доволен – ему кажется, что он должен развеять дурные мысли, с ним такое впервые.

«Рынок посетил рынок», – это его потрясло.
Но он этим не удовлетворился и тут же спросил:
«А люди там есть?!».

На каком бы еще языке назвать обломок, выпавший из самолета.
Таким образом, языков станет больше, чем существует сейчас.

---

¹ Козолец – деревянная конструкция для сушки сена (прим. переводчика).

Samo gledam

(ODLOMAK)

Translated by Dragana Bojanić Tijardović
Contact of the translator: d.b.t@sbb.rs

»Smrt nema nikakvu težinu«, upravo je zaključio.

Oklevao je prilično dugo pre nego što je nazvao kurvu. Voleo je da sanjari, ako mogu da se tako skromno izrazim. Poznata su mi takva stanja i takvo odugovlačenje.

Oglas je zapamtio, i ja bih ga zapamtio.

Vatrena crvenokosa, 23, traži par za ostvarivanje svojih skrivenih želja. Pozovite ako ste zainteresovani.

Ponuđeni redovi su toliko puta prošli kroz njegovu sve vreliju glavu, da bi mogao da zakasni, ali to se nije desilo.

Stigla je, vatrena crvenokosa. Ali ne bih o detaljima, kad se iznenadila što ga je zatekla samog. Takođe je žurila da mu objasni, ali kao da joj stavlja reč u usta.

Tako se osećao pri najopscenijim pokretima. Neka viče kako može da bude žao njegovoj partnerki što nije došla. Behu sve opsceniji, ona je sve glasnije vi-kala, dok joj je on potvrđivao da onoj njegovoj ženskoj zaista treba da bude žao.

Sve do vrhunca zajedno uzdisaše, naravno, sve više, reči to ne umeju da na-glase, ili, kako bih rekao, kad se bližio vrhunac, opet glupa reč, jer je sve bilo upravo to, obratila mu se ona, ako je njegova žena ili šta je već bilo to što bi tre-balio da bude par, umrla.

»Ne, ne, čak nikako!« žurio je da kaže, ali, naravno, nije mogao da kaže da je baš obrnuto.

»Onda je stvarno glupa!« čuo je jaukanje i te kako se složio i istovremeno odlučio da je pozove.

Pozvao ju je i sve joj poverio, čak je i vatrenoj crvenokosi dao telefonsku slušalicu, a ona je požurila da kaže nešto u tom smislu, naravno, svojim jezikom, onda joj je opet uzeo slušalicu i dodao još nekoliko primedbi, i mogu da kažem samo još to da mu se prvi put desilo da njegova žena nije spustila slušalicu.

Kako je nestašan. A s druge strane sav slomljen. Smešno mu je kako je prošlog dana bio pijan, ali uopšte nije loše. Upravo je telefonirao prijatelju koji njihovom zajedničkom prijatelju iznajmljuje stan. O tome ni reči, ali se veoma uzrujao kad je video koliko je bio prljav kad se probudio. Krajičkom sećanja razabrao je kako je u poseti pao niz stepenice. Zbog toga je, naravno, slomljen i prljav, ali bar bi se prljavština mogla sprečiti, i upravo je o tome vikao prijatelju koji je njihovom zajedničkom prijatelju iznajmljivao stan. Da, pobogu, prekontroliše i pobrine se da se stan koji će iznajmljivati, barem očisti.

Njegove reči bile bi komplikovane:

»Dok sam hodao po pesku, pored ulaza razgovarahu dva muškarca u havajskim košuljama, i jedna takva žena sa nekakvom starinskom frizurom. Šta onda, frizura joj je veoma dobro stajala. Ko zna o čemu su ona dvojica razgovarali. Ona dvojica su bili naslonjeni na zid lunaparka. Mogao bi se nazvati zidinom. Malo dalje ugledah kavez sa psom. Pas beše mršav, skoro kost i koža. I kad mu se približih, mogao sam da vidim kako šapicama pomera nekakve stepenice koje bi bez njega bile sigurno one pokretne. Ko bi znao detalje. Uopšte nije obratio pažnju na mene. Kao da nema dovoljno mesta u kavezu koji mu je bio potaman. Bio mu je od repa do glave. Ostavismo jedan drugog na miru. Odmah iza njega, bolje rečeno, iza krivine, ugledah sledeći ulaz u lunapark.«

Ova ne može da spere majku sa lica.

Vidim je u krevetu, majku, naravno. Nepokretna je kao na fotografiji. Nije je pokrila, i tako svako jutro. Pokrivena, nepokrivena, samo napola, pa gola. Zaista bi trebalo da se bavi fotografijom.

Naravno, ali najradije bih je opomenuo.

Nešto slično već videh. Crteže mrtvih mačora. Opremljene datumom rođenja i smrti, hoću da kažem da će u svakom slučaju morati da obrati pažnju na buđ koja se rado skuplja među prstima.

Razgovara sa uglom trga:

»Možda bih mogao da nacrtam i mamuta. Ne samo to, ako bih uspeo da ga nacrtam, ako bih uspeo da izvedem tih nekoliko poteza, istovremeno bih se našao i u sasvim drugom svetu, za šta je već vredelo potruditi se, mada nisam znao šta je sa drugim svetovima imao mali dečak u kratkim pantalonama i mačici kratkih rukava, a o drugim stvarima vezanim za njega uopšte se nisam usuđivao da razmišljam. Trudio sam se.«

Na primer:

»Iz nje ćete izvaditi drugi cilinder, a onda zavrtite onaj iz grobnice.«

Odakle detetu takve reči? To je prvo pitanje, jer nešto mi beše sasvim jasno. To nije bio dečiji govor, što je obavezno već drugi nesporazum. Ali to ne izgovaram, šta znam, nešto je preterano okrenuto naglavce. Zvučalo je, baš je dobro zvučalo, mada meni više negde iz veoma udaljenog sećanja, dok kod dečaka beše smešteno tačno u sredini glave.

»Idite do grobnice i stavite ključ u šešir«, a odmah zatim: »Prava kartica je ljubičasta, a od bunara vode četiri puta.«

To behu trenuci kad su ga više zapošljavale, ili kako da kažem, njegove oči.

U suprotnom uglu trga vikao bi:

»Zvaće vas mama!«

A kome bi to govorio? Koga će zvati mama? Moja mama!« Ne znam zašto sam se uzrujao, ali kako bi mogla mene da zove mama kad sam upravo pre nekoliko dana postao zbumen, a brat me izgrdio kad smo potpisivali neke papire i ispostavilo se da sam pogrešio najmanje za pet godina oko datuma mamine smrti.

On je pun očekivanja.

Naočari koje nosi bile su dodatak uz pornografski časopis.

Umarao je već sam zvuk grudi. Onaj „pip“ koji nije prestajao. Pominjaо je komšije i ono okretanje za njim u neverici, ali posle izvesnog vremena oni su se oduševili i kao da su i sami počeli da isprobavaju. Najpre se javiše komšinčine grudi, pa ostale, i tako dalje, pa je zgrada počela prosto da se izdiže. Kad bi je gledali izdaleka, možda bi bila svitac. Opet je morao da zavrne rukave. Zvonio je, na lep ili na ružan način slao im je poljupce na grudi, nemilosrdno

ih gasio, zaista je hteo mir, a nastala je galama i dreka, i probudila se sirena, kad je već bio pred novom radnom pobedom, još par ili dva trebalo bi da ugasi, ali onaj „pip“ je prevazilazio sve. Kao da su se svi skupili u jednoj ženi, a to je bila drska misao, da ne kažem pohotna, zvuk je razabirao i na kraju ga odredio, požurio je da go izade ispred zgrade, ugledao je ženu u uniformi, skočio je na nju, iscepao joj uniformu, ogolio njene grudi, iako beše mrak, ali nije mogao da ih ugasi, i tek kad su ga odvezli maricom, shvatio je da je sirena bila ona policijska.

Ovoj se vidi da još trči na sudar. Ponekad je tako brza da stigne dan ili dva ranije.

A kako to vidim?

Naravno, ja vidim i sunce koje se spotaklo i tresnulo nekoliko metara pre.

Da li je ono kod njega uopšte bio krevet ili su to bila guščija jaja?

Ne bi ništa video i da ima naočari, kad se već nešto motamo oko njih. Bolje reći da se motaju same oko sebe.

Prijateljica beše veoma besna, pa mu je slomila okvir, a onda je sam sebi rekao, ako je mogla ona, zašto to ne bih sebi dozvolio i ja.

Slomio ga je i pronašao recept kako se hlade svađe.

Uvek je na prstićima. Naravno, i kad sedi. Ona hoda po svojim plućima.

Dode mi da izdam boju njene odeće.

Njeni su bokovi žuti.

Ovaj je upravo na tome da u nebo ukleše godište trga.

U džepu ima fotografiju pesama.

On je kao senarnik, mada je bela kuća po kojoj može da se penje.

Zima je već na kolenima.

I na trgu sedi na devetom spratu. To je sigurno zato što njegova majka ne napušta drugi sprat.

Nezadovoljan je, jer mu se čini da mu se to desilo prvi put i da bi trebalo da neku misao čak razgrana.

»Pijaca je posetila pijacu«, prođe mu kroz glavu.

Nije bio zadovoljan, jer se odmah upitao:

»Da li su ljudi i na njoj?!«

Na nekom drugom jeziku mogao bi da bude grudva koja je pala iz aviona. Naravno, na taj način pojavljuje se više jezika nego što ih trenutno ima.

Samo gledam

(ODLOMAK)

Translated by Jelena Dedeić

Contact of the translator: jelena.rasic@sezampro.rs

»Smrt nema nikakvu težinu!«, upravo je zaključio.

Dugo je oklevao da je uopšte pozove, kurvu. Ali voleo je da sanjari, ako mogu tako skromno da se izrazim. Poznata su mi takva stanja i takvo odlaganje.

Oglas je zapamtio, i ja bih.

Ja sam 23-godišnja vruća crvenokosa, tražim par za ostvarenje svojih skrivenih želja. Ako ste za, brzo me pozovite.

Toliko puta su mu se izređali ponuđeni redovi po sve usijanijoj glavi, mogao je da propusti, ali to se nije dogodilo.

Došla je, vruća crvenokosa. Da ne detaljišem da je bila začuđena što ga je zatekla samog. Isto tako je žurila da mu objasni, ali kao da uči da govori.

Tako se osećao kod najopscenijih pokreta. Neka vrišti kako bi moglo da joj bude žao, njegovoj partnerki, što nije tu. Što su bili opsceniji, to je više vrištala i potvrđivao joj je da je toj njegovoј ženi moglo biti stvarno žao.

Sve do vrhunca su zajedno uzdisali, naravno sve jače, reči to ne umiju da naglase ili, kako bih rekao, kada se bližio vrhunac, opet glupa reč, ali sve je bilo baš to, pitala ga je da li je njegova žena ili ono što bi predstavljalo par, umrla.

»Ne, ne, nikako«, žurio je da kaže, naravno nije mogao reći da je upravo obrnuto.

»Onda je stvarno glupa!«, čuo je ječanje i još kako se slagao sa tim, a onda je odjednom odlučio da je pozove.

Pozvao ju je i sve joj je poverio, čak joj je vruću crvenokosu dao na telefon koja je požurila da govori nešto u tom smislu, naravno svojim jezikom, onda

joj je ponovo uzeo slušalicu i još je sam dodao nekoliko opaski i mogu da kažem samo još to da mu se prvi put dogodilo da mu žena nije zalupila slušalicu.

Kako je nestašan. Sa druge strane sav slomljen. Dođe mu da se smeje koliko je bio pijan proteklog dana, ali mu nije loše, nikako. Upravo je telefonirao prijatelju koji zajedničkom prijatelju izdaje stan. Ništa drugo nema da se kaže ni o jednom od njih, ali se jako uzruja kad je video koliko prljav se probudio. Kroz maglu se setio kako je u poseti pao niz stepenice. I naravno da je zbog toga polomljen i prljav, ali bar se prljavština mogla sprečiti i baš to je vikao prijatelju koji je zajedničkom izdavao stan. Neka samo ipak iskontroliše i neka se pobrine da bar čiste stan koji izdaje.

Njegove reči bi bile zamršene:

»Kada sam hodao po pesku, kod ulaza su razgovarala dva muškarca u hajvaskim košuljama i ista takva žena sa nekakvom starinskom frizurom. Ništa zato, veoma lepo joj je pristajala. Ko bi znao o čemu su pričali. Obojica su bili naslonjeni na zid zabavnog parka. Mogli bismo ga nazvati i zidinom. Malo dalje sam ugledao kavez u kojem je bio pas. Mnogo je bio mršav, sama kost i koža, i kad sam mu se približio, mogao sam da vidim kako šapama pomera nekakve stepenice koje bi bez njega verovatno bile one pokretne. Ko bi znao detalje. Nije se uopšte zainteresovao za mene. Kao da nije imao dovoljno prostora u kavezu koji je bio taman dovoljno veliki za njega. Prostirao se od njegovog repa do glave. Ostavili smo jedan drugoga na miru. Odmah iza njega, bolje rečeno iza krinevine ugledao sam sledeći ulaz u zabavni park.«

Ova ne može oprati majku sa lica.

Vidim je u krevetu, majku, naravno. Nepomična je kao na fotografiji. Ali nije ju pokrila i tako svako jutro. Pokrivena, nepokrivena, samo do pola, pa gola. Stvarno bi trebalo da se bavi fotografijom.

Naravno, ali najradije bih joj uručio upozorenje.

Nešto slično sam već video. Crteže mrtvih mačaka. Opremljeni datumom rođenja i smrti, hoću reći da će morati u svakom slučaju da pazi na buđ koja hoće da se sakupi među prstima.

Razgovara sa čoškom trga:

»I mamuta bih možda mogao da iscrtam. Ali ne samo to, ako bi mi uspelo, ako bi mi uspelo da izvedem tih nekoliko poteza, onda bih se ujedno našao i u sasvim drugom svetu, za šta je već vredelo potruditi se, iako nisam znao kakva posla je imao sa drugim svetovima mali dečkić u kratkim pantalonama i majici s kratkim rukavima, nešto drugo o njemu se uopšte nisam usuđivao da pomislim. Trudio sam se.«

Na primer:

»Iz nje ćeće uzeti drugi cilindar, a onda zavrpite onaj iz grobnice.«

Odakle detetu takve reči? To je prvo pitanje, jer nešto mi je bilo sasvim jasno. To nije bio dečiji govor, što bi obavezno odmah bio već drugi nesporazum. A šta ja znam, ne govorim to, ali nešto bi tu bilo preterano postavljeno na glavačke. Jer zvučalo je, baš je dobro zvučalo, iako meni više iz nekog veoma dalekog sećanja, a kod dečaka je bilo postavljeno tačno u sredinu glave.

»Krenite prema grobnici i stavite ključ u šešir«, a odmah zatim: »Prava kartica je ljubičasta, a od fontane vode četiri puta.«

To su bili trenuci kada su ga više zapošljavale, kako bih rekao, njegove oči.

Na suprotnom čošku trga bi povikao:

»Pozvaće vas mama!«

Ali kome bi to govorio? Koga će pozvati mama? Moja mama!? Ne znam zašto sam se uznemirio, ali kako bi mene mogla da pozove mama, kad sam baš pre par dana pao u nepriliku i bio predmet bratovljevih zamerki kada smo potpisali neke papire, a pokazalo se da sam pogrešio bar za pet godina kod datuma njene smrti.

Pun je očekivanja.

Naočare koje nosi bile su priložene pornografskom časopisu.

Naporan je bio već zvuk grudi. Ono ,bip' koje nije prestajalo. Pominjao je komšije i ono osrvtanje za njim u neverici, ali polako su se oduševljivali i kao da su počeli i sami da pokušavaju. Najpre su se javile grudi komšinice, pa druge i tako dalje, da je zgrada počela da se diže na noge. Kad bi je posmatrao iz daleka, mogla bi biti svitac. Opet je morao da zasuće rukave. Zvonio je, lepo ili ružno im slao poljupce na grudi, nemilosrdno ih je gasio, stvarno je želeo mir,

a nastala je vika i cika i podigla se sirena kad je već bio pred novom radnom pobedom, još par ili dva je trebalo da ugasi, a ono ,bip' je preduhitrilo sve. Kao da su se svi sakupili u jednoj ženi, što je bila drska misao, da ne kažem pohotna, zvuk je prepoznao, najzad ga i definisao, istrčao je go ispred zgrade, video je ženu u uniformi, skočio je na nju, pocepao joj uniformu,osvetlio joj grudi, iako je bio mrak, ali nije mogao da ih ugasi i tek kad su ga odvezli u marici, shvatio je da je sirena bila ona policijska.

Ovoj se vidi da još trči na sastanak. Ponekad je tako brza da stigne dan dva ranije.

A kako to vidim?

Pa, ja naravno vidim i sunce koje se spotaklo i tresnulo par metara ranije.

Da li je ono kod njega uopšte bio krevet ili su bila samo guščija jaja?

Ništa ne bi video čak i da je imao naočare, kad se već nešto motamo oko njih. Bolje reći da se motaju same oko sebe.

Prijateljica je bila strašno besna, pa mu je odlomila okvir, onda je rekao sebi ako može ona, zašto to ne bi smeо sam sebi da dozvoli.

Odlomio ga je i našao recept kako se hlade prepirke.

Uvek je na prstićima. Naravno, čak i kad sedi. Ona u stvari hoda po svojim plućima.

Dođe mi da objavim boju njene odeće.

Njeni bokovi su žuti.

Ovome malo fali da u nebo iskleše godište trga.

U džepu ima fotografiju pesama.

Kao kozolec¹ je, iako je bela kuća, po kojoj može da se penje.

Zima je već na kolenima.

---

1 Tipična slovenačka drvena natkrivena konstrukcija koja služi za sušenje sena.

I na trgu sedi na devetom spratu. To je verovatno zbog toga što njegova majka ne napušta drugi sprat.

Nezadovoljan je jer mu se čini da mu se prvi put dogodilo i da bi morao čak razgranati neku misao.

»Pijaca je posetila pijacu«, obuzelo ga je.

Nije bio zadovoljan, jer se odmah zapitao:

»Ima li i ljudi na njoj?!«

Na nekom drugom jeziku bi mogao da zamisliš grudvu koja je pala iz aviona. Naravno, na taj način se pojavljuje više jezika nego što trenutno postoji.

List of Translators

GERGELY BAKONYI (Hungary)

Born in 1984 in Budapest, Hungary, he graduated in Hungarian Philology and Pedagogy, later in Slovenian Philology, from the Faculty of Philology at the Eötvös Loránd University in Budapest. He has continued his research at the doctoral level, his research focus being on genres in Slovenian literature of the 19th century (the subject of his doctoral thesis); he also publishes reviews about contemporary literature, paying particular

attention to the great epic genres in verse. He has worked as a proofreader for several publishers. Since 2010 he has been publishing translations from Slovenian into Hungarian, and his translations include texts by Milan Jesih, Vlado Kreslin, Katarina Marinčič, Primož Čučnik and the Freising manuscripts (*Brižinski spomeniki*). He has led seminars at his university and moderated literary events with authors from Slovenia.

Contact: gergelybakonyi@yahoo.com

DRAGANA BOJANIĆ TIJARDOVIĆ (Serbia)

Born in 1957 in Feketić, Vojvodina, Serbia. She finished elementary and secondary school in Koper, Slovenia. She graduated in Philosophy and Serbo-Croatian Language and Literature at the Faculty of Arts, University of Ljubljana. Between 1982 and 1992 she worked as a Slovenian language translator at the Slovenian editorial board of the Translation Service of the Federal Authorities in Belgrade. Since 1993 she has been a court translator and interpreter for Slovenian in Belgrade. She has translated numerous theoretical and literary texts into Serbian, by such authors as Tomaž Šalamun, Peter Semolič, Uroš Zupan, Taja Kramberger, Brane Mozetič,

Berta Bojetu, Dane Zajc, Lado Kralj, Aleš Debeljak, and Maruša Krese; as well, she has translated, into Slovenian, texts by David Albahari, Stevan Raičković, Radmila Lazić, Saša Jelenković, Ivana Milankova, Enes Halilović, and Dragan Velikić, publishing in literary magazines and journals in Slovenia, Serbia, Montenegro, and Bosnia and Herzegovina. Radio broadcasts of her translations have appeared on the national Radio Slovenia. She has translated Goran Vojnović's novel *Jugoslavija, moja dežela* (2012), Aldo Milohnić's theoretical book *Teorije sodobnega gledališča in performansa* (*Teorije savremenog teatra i performansa*, 2013), Miha Mazzini's

novel *Izbrisana* (2015), Maruša Kreše's novel *Da me je strah? (Da li se plašim?*, 2016) into Serbian, and Dragan Velikić's

novel *Bonavia* (2014) into Slovenian. She is a member of the Association of Literary Translators of Serbia.

Contact: d.b.t@sbb.rs

URŠKA BRODAR (Slovenia/Germany)

Urška Brodar, born in 1983, is a freelance dramaturg and translator, currently living between Ljubljana and Berlin. As a dramaturg she has been working in Slovenian national theatres and at fringe theatre venues, lately focusing on her own original work. As a translator with the language combination German-English-Slovenian she focuses on translating literature, especially theatre plays, and humanistic texts. She has translated such contemporary German playwrights as Roland Schimmelpfennig, Katja Hensel, Wolfram Lotz, Bertolt Brecht, and Tankred Dorst, as well

as poetry and prose, including a graphic novel about Johnny Cash, and Thomas Bernhard's short story "Österreichischer Staatspreis für Literatur." She has been working as the editor for Glej Theatre publications since 2011. In 2014 she was a participant at the International Forum at the German Theatre Festival Theatertreffen in Berlin. Since 2015 she has also been a member of the Periskop association in Berlin, dedicated to cultural exchange between east and west, where she started to shift her translating focus towards German.

Contact: urska_brodar@yahoo.co.uk

JELENA DEDEIĆ (Serbia)

Born in Belgrade, Serbia in 1975. B.A. in Serbian Language and Literature and General Linguistics from the Faculty of Philology in Belgrade, Serbia. She has taught Serbian in elementary school, worked at daily newspapers as a proof-reader, and worked as a translator for numerous companies. Since 2000 she has been translating, from Slovenian into Serbian, professional documentation on diverse topics, among them, economics, law, pharmacy, accounting and insurance

for the companies Triglav and Krka; on psychology and pedagogy for the publisher Psihopolis; as well as diplomatic correspondence and documents for the Embassy of the Republic of Slovenia in Belgrade. Since 2008 she has been translating professional publications for Faculty of Applied Business and Social Studies DOBA. She has also been proofreading books and articles, perfecting her story-writing skills and teaching story-writing to students.

Contact: jelena.rasic@sezampro.rs

OLIVIA HELLEWELL (UK)

Olivia Hellewell is a literary translator and doctoral researcher at the University of Nottingham, UK. Her PhD research examines socio-cultural functions of literary translation in Slovenia since 1991.

She gained a Master's degree in Translation Studies with Slovenian in 2013 and during the same year was awarded the Rado L. Lenček prize by the Society for Slovenian Studies for her essay on

translating the poetry of Dane Zajc. Her previously translated works include the novel *None Like Her* by Jela Krečić, published in 2016 by Istros Books and Peter Owen Publishers, and a selection of short

stories, poems and literary extracts including the prize-winning *Dry Season* by Gabriela Babnik for the European Commission's EU Prize for Literature.

Contact: o.f.hellewell@gmail.com

TAMARA KERSCHBAUMER (Austria)

Born on June 5, 1986, in Austria. 2005–2013 Slavistics / Slovenian at the University of Vienna. 2006 internship at the Austrian Embassy in Ljubljana. 2006/07 Erasmus scholarship at the Faculty of Arts, Ljubljana. 2009 CEEPUS scholarship at the Faculty of Arts in Ljubljana. 2010/11 KWA scholarship at the Faculty of Arts, Ljubljana. 07/2010, 07/2011, 07/2012, 08/2014, 09/2015 scholarship

for the Literary Translation Seminar on the Croatian island of Premuda. 2011/2012 lecturer at the Austrian Institute in Ljubljana. 2014/2015 presenter of a bilingual radio show called Cvajton at Radio Orange. 2015/2016 ÖAD (Austrian Exchange Service) lecturer in German language and literature at the Faculty of Education in Bratislava, Slovakia.

Contact: tamara.ker@gmail.com

GABIJA KIAUŠAITĖ (Lithuania)

Born in 1989 in Panevėžys, she graduated in Lithuanian and Foreign (Slovenian) Language at Vilnius University, with her studies including one year at the Faculty of Arts in Ljubljana. In her undergraduate thesis work, she analysed the sociolinguistic perception of dialects in Lithuania and Slovenia; it included 177 respondents from both countries. Her findings were later published as a scientific article. In 2015 she received a Master's degree in Sociology – Management of Organisations, Human Resources and Knowledge at the

Faculty of Social Sciences at the University of Ljubljana. Her first translated book, namely Jana Bauer's *Groznovilca v hudi hosti*, received an award for being the best-translated children's book of the year in 2015. She is a freelance translator and also actively participates in the promotion of Slovenia in Lithuania, interpreting and translating at various events. In 2016 she became a member of the International Board on Books for Young People (IBBY).

Contact: gabija.kiausaite@gmail.com

INESA KURYAN (Belarusija)

Born in 1964 in Belarus, Inesa Kuryan graduated from the Faculty of Arts at the Belarusian State University in Minsk. After university she worked as a translator from Polish, and from 1989 to 2000 she was employed as a researcher and lecturer at the

University in Minsk, where she also taught Slovenian. In 1999 she received her PhD in Slavic Studies. Between 2000 and 2008 she was a researcher at the National Academy of Sciences of Belarus, from 2008 to 2010 she was in charge of Polish Studies

at a private university, and since 2010 she has been the director of the "Studia-Movia" language and cultural centre, where she teaches Slovenian. Since 2012 she has been running the "Literary Translation Laboratory," a project aimed at young translators. She has translated a number of authors into Belarusian, among them: Andrej Blatnik,

Berta Bojetu, Aleš Čar, Aleš Debeljak, Milan Dekleva, Drago Jančar, Kajetan Kovič, Svetlana Makarovič, France Prešeren, Andrej Skubic, Tomaž Šalamun, Suzana Tratnik, Erika Vovk, and Dane Zajc. For many years she worked as a member of advisory panel for Vilenica International Literary Festival.

Contact: plucha@mail.ru

DARKO SPASOV (Macedonia)

Born in 1976 in Macedonia, he graduated from the Faculty of Philology at the Ss. Cyri and Methodius University of Skopje and obtained an MA degree in Theatre Arts at the ESRA Skopje. He translates works from Slovenian, Russian and English. He has regularly collaborated with the following publishers: Mladinska knjiga, Miš, Nick Hern Books, Magor, Goten, Polatski. He has translated an assortment of contemporary Slovenian dramatic texts

(Tina Kosi, Matjaž Zupančič, Dragica Potočnjak, Saša Pavček) and works by several Slovenian authors, such as Andrej Rozman-Roza, Drago Jančar, Fran Milčinski, Ela Peroci, Svetlana Makarovič, France Balantič, Barbara Hanuš, Nika Maj, Peter Rezman, Cvetka Bevc, Maruša Krese, Tadej Golob, France Bevk, and Josip Vandot. He works as a dramaturg at Teatar Komedija in Skopje.

Webpage: www.polatski.mk
Contact: polatski@gmail.com

NADEŽDA STARIKOVA (Russia)

Born in 1962 in Moscow, she has a PhD. Since graduating from Moscow State University Lomonosov she has worked at the Institute of Slavic Studies (Russian Academy of Sciences) as a director of the Department and as a professor of Slovenian literature at the Department of Slavic Philology (Moscow State University Lomonosov). She has authored the following books: *The Slovenian historical novel of the 1920s–1930s. Typology. Genealogy. Poetics* (2006), *Slovenian literature from the origins to the boundary of the 20th century* (2010), *Slovenian literature of the 20th century* (2014). As a translator she

has participated in the following projects: *Slovenia. The Path to Independence* (2001), *Literary Express* (2001), *Contemporary Slovenian Prose, Poetry, and Drama* (Litteræ Slovenicæ, Slovene Writers' Association 2001) and others. Her published translations in Russian encompass works by Aleš Steger, Aleš Čar, Esad Babačić, Andrej Blatnik, Dušan Jovanović, Evald Flisar, Drago Jančar, Maruša Krese, Mojca Kumerdej, and Maks Kubo. In 2010 she was honoured with the Tone-Pretnar-Award for ambassadors of the Slovenian language and literature abroad.

Contact: nstarikova@mail.ru

Co-financing Publications of Slovenian Authors in Foreign Languages

---

Slovenian Book Agency (JAK)

Founded in 2009, the Slovenian Book Agency (JAK) is a government institution that deals with all actors in the book publishing chain, from authors to publishers and readers.

Translator Subsidies for the Translation of Slovenian Authors

The main form of international promotion is the co-financing of translations from Slovenian into other languages. JAK annually publishes a call for applications for co-financing translations of Slovenian authors' books into other languages, including adult fiction, children's and young adult fiction, and essayistic and critical

works on culture and the humanities, theatrical plays and comics. Applicants can be publishing houses, theatres, and individual translators. In each case, a contract is concluded with the translator, and therefore all funding goes directly to him or her. The subsidy covers up to 100% of the translation costs. Grants cannot be awarded retroactively.

Translation and Publication of Books by Slovenian Authors into German

Since Slovenia is a candidate "Guest of Honour" country at the Frankfurt Book Fair, the Slovenian Book Agency launched a new Call for Proposals for the transla-

tion and publication of books by Slovenian authors in the German language, eligible costs being

- Translation costs SI-DE
- Editing;
- Production costs, such as cover design and book setting;
- Printing costs;
- E-book production/ePub conversion costs;
- Promotional, book-seller and marketing activities.

Eligible applicants are legal persons (publishers) which have their legal seat in Austria, Germany or Switzerland. Applications are accepted once a year. For

more information about the call, please contact Ms Renata Zamida:
Renata.Zamida@jakrs.si

Mobility Grants for Slovenian Authors
The call for applications is published once a year. The applicant must be a Slovenian author who has been invited to a literary event abroad. The application must be enclosed with the invitation and the program of the event. The subsidy covers up to 100% of eligible travel expenses.

Contact

Javna agencija za knjigo Republike Slovenije / Slovenian Book Agency
Metelkova 2b, 1000 Ljubljana, Slovenia
Phone: +386 1 369 58 20
Fax: +386 1 369 58 30
Email: gp.jakrs@jakrs.si
Webpage: www.jakrs.si/en/

Trubar Foundation

The Trubar Foundation is a joint venture of the Slovene Writers' Association, Slovenian PEN and the Centre for Slovenian Literature. The aim of the Trubar Foundation is to subsidize publications of Slovenian literature in translation.

Printing Subsidies for Foreign Publishers

Foreign publishers can apply for subsidies to publish unpublished translations of Slovenian authors into their native languages. The Trubar Foundation contributes up to 50% of printing costs. It does

not subsidize translation. Priority is given to the works of living authors who are already established in Slovenia. However, the Board will consider applications for works of fiction, poetry, drama, or literary essays, as long as they were originally written in Slovenian. The Board consists of seven equal members, including the Presidents of the Slovene Writers' Association and Slovenian PEN. They convene at least twice a year, usually in March and October. Therefore, applications received by the end of February and the end of September will be considered.

Contact

Društvo slovenskih pisateljev / Slovene Writers' Association
Tomšičeva 12, 1000 Ljubljana, Slovenia
Phone: +386 1 251 41 44
Email: dsp@drustvo-dsp.si
Webpage: www.drustvo-dsp.si/en/

TRADUKI

TRADUKI is a European network for literature and books which involves Albania, Austria, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Germany, Kosovo, Liechtenstein, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia, Slovenia and Switzerland. The exchange between the participants is to be advanced through a translation program for fiction, the humanities as well as books for children and young adults. The program gives a special focus to the translators – that is, to those whose work as important cultural mediators has given the project its name. Meetings of authors, translators, publishers, librarians, critics and scientists strengthen the

exchange of information and foster the cooperation.

TRADUKI supports translations from German into Albanian, Bosnian, Bulgarian, Croatian, Macedonian, Montenegrin, Romanian, Serbian and Slovenian, from these languages into German, as well as translations within these languages. You can apply with works from the 20th and 21st centuries. We support fiction, non-fiction and children's and youth literature.

TRADUKI covers the costs of the license fees and translation. Application dates are twice a year (in February and September).

Contact

S. Fischer Stiftung, Neue Grünstraße 17, D-10179 Berlin

Phone: +49 30 847 1211 21

Fax: +49 30 847 1211 19

Email: geschaefsstelle@traduki.eu

Webpage: <http://english.traduki.eu/>

MILAN KLEČ

I'm Just Looking

Short prose

Sample translation

- | Belarusian
- | English
- | German
- | Hungarian
- | Lithuanian
- | Macedonian
- | Russian
- | Serbian

JAK
**SLOVENIAN
BOOK
AGENCY**

Slovenian Book Agency, Metelkova 2b,
1000 Ljubljana, Slovenia
T +386 1 369 58 20 F +386 1 369 58 30
E gp.jakrs@jakrs.si W www.jakrs.si

ISBN 978-961-94184-0-6
A standard barcode for the ISBN 978-961-94184-0-6.
9 789619 418406